

MENOLOGIUM CISTERCIENSE

MENSIS AUGUSTI

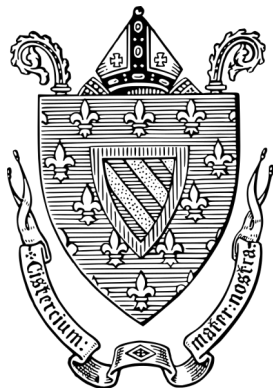
A MONACHIS

ORDINIS CISTERCIENSIS
STRICTIORIS OBSERVANTIÆ

compositum

ET A CAPITULO GENERALI ANNO 1951

APPROBATUM

WESTMALLE
EX TYPOGRAPHIA ORDINIS
1952

AUGUSTUS

1. srpna.

Ve Francii, blahoslavený muž **Pons z Lérasu**.¹ Rodem slavný, ve statcích bohatý a ve zbrani silný, ve svém mládí následoval světské touhy a věnoval se loupežím. Pán se však nad ním smiloval a on se obrátil na pokání, prodal všechnen svůj majetek, a to, co komukoliv násilím sebral, vše opět nahradil. Také poté, co se poradil se syny a obdržel souhlas manželky, se spolu s druhy jako poutník vydal na velmi obtížnou a tvrdou cestu, a došel až ke svatému Jakubovi do Compostely.² Poté pojali úmysl, aby v zemi, jež se nazývá Sylvanès³ [silvanés], žili jako poustevníci, postavili si chýše a pracovali rukama. V čase hladu se pak sám Pons pro žebráky stal žebrákem a sháněl jídlo pro chudé; avšak Pán viděl víru bratří, a pokrmý zázračným způsobem rozmnožoval. Klášter se rozrůstal obyvateli i majetkem, takže se pak na radu Karthusiánů připojil k cisterciáckému Řádu. Pons však zůstal v hábitu bratří konvršů, v němž se o každý klášter snáze postaral a byl vždy služebník služebníků Božích, dokud v blaženém konci nezesnul v Pánu, tohoto dne roku snad 1140. (Hag., n. 63).

Ve francouzském klášteře Parc-aux-Dames⁴ [park-ó-dam] v Senlis⁵ [sěnlis], blahé paměti Sestra **Petronilla Le Clerc** [le klerk], konvrška, jež byla odmalička oddána zbožnosti, a když dospívala, snášela časté a dlouhé boje, aby si zachovala svou čistotu. Když ji však rodiče nutili vstoupit do manželství, našla útočiště ve zmíněném klášteře. Zde vynikala výjimečnou pokorou, vykonávala všechny nízké práce, posluhovala ostatním sestrám. Plna lásky pečovala o nemocné a používala rozličné způsoby léčby. K chudým byla milosrdná, s dovolením Abatyše rozdávala potřebným almužny, a nevyhýbaly se jí ani zázraky. Mezitím byla přísná sama na

1 *Pontius de Larazio*, ve francouzštině **Pons de Léras**

2 *S. Jacobus de Compostella*, **Santiago de Compostela** je město na jihozápadě Španělska, založené na přelomu 4. a 5. století. Název je odvozen z latinského *Campus Stellæ*, tj. hvězdné pole resp. Mléčná dráha. V 9. století zde byly objeveny ostatky svatého Jakuba Staršího. Od vrcholného středověku až dodnes je Santiago jedním z nejvýznamnějších poutních míst s velkou katedrálou.

3 *Silvanium*, **Abbaye de Sylvanès** byl cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci na jihu Francie, nedaleko od Montpellier. Založen 1136 z kláštera Mazan, zrušen 1790.

4 *Parcus Dominarum Silvanectense*, **Parc-aux-Dames** byl klášter cisterciacek v diecézi Senlis nedaleko Paříže. Založen 1205, zrušen 1790.

5 *Silvanectense*

sebe, tvrdými dŮtkami i železnými pruty mučila své tělo, své jídlo si ochucovala popelem. Nespravedlnost i opovržení trpělivě snášela, a bez přestání se modlila za sestry. Plna horlivosti provinilce dobromyslně kárala, a co od nich nedokázala obdržet, říká se, že obdržela z nebe. Proslavila se mnohými dalšími znameními a zjeveními, a šťastnou smrtí odešla do Nebe roku 1650.

Tentýž den na tomtéž místě zemřela jiná sestra konvrška **Ludovica Ivore**, nerozlučná společnice té předchozí, jež totiž spolu s ní přijala hábit i složila sliby, a zářila stejnou ctností panenství i pokory, v tentýž den zesnula, a následovala do slávy tu, za níž šla i do kláštera. (Hag., n. 578).

2. srpna.

V anglickém klášteře Rievaulx⁶ [rivó], **blahoslavený Vilém**, Opat, «muž dokonalé ctnosti a vynikající paměti». Když byl mnichem v Clairvaux, psal na pergamen dopis svatého Otce Bernarda nazvaný «in medio imbre sine imbre»⁷, určený jeho synovci Robertovi, který se nechal podvodně přesvědčit, aby odešel z Clairvaux a odebral se do Cluny⁸ [klůny]. Na pozvání vznešeného muže jménem Walter Espec⁹ [woltr espek], když pak svatý Bernard vybral několik ze svých mnichů, aby je poslal do Anglie, ustanovil jim za představeného Viléma, který tam vytvořil mnišské společenství, které v té oblasti široko daleko zářilo pověstí svatosti. Svatého Ælreda přijal do Řádu a založil tři nová opatství v Anglii a Skotsku. Též ve zpěvu, který nazýváme gregoriánský, byl velmi zblhlý. Po

6 *Rievallis in Anglia*, **Rievaulx Abbey** byl první cisterciácký klášter založený na severu Anglie. Nachází se ve vesnici Helmsley, asi 25 mil na jih od města York (Severní Yorkshire). Založen 1132 z Clairvaux, zrušen 1538. Největší slávy dosáhl klášter za svého druhého opata, svatého Ælreda, kdy měl 140 mnichů a 500 konvršů.

7 „Uprostřed deště bez deště“, tak začíná jeden z dopisů svatého Bernarda jeho synovci Robertovi z Cluny.

8 *Cluniacum*, **Abbaye de Cluny** byl benediktinský klášter ve stejnojmenné obci na východě Francie poblíž Lyonu. Založen 910, zrušen 1790.

9 **Walter Espec** († 1153) byl významným soudcem, vojevůdcem a šlechticem za vlády anglického krále Jindřicha I. Založil Kirkham Priory (Augustiniáni) a později Rievaulx Abbey. Daroval 1,000 akrů (4.0 km²) půdy klášteru Rievaulx, když začala jeho stavba v roce 1132, a je do značné míry zodpovědný za příchod Cisterciáků do Anglie. Kolem roku 1135 také založil Warden Abbey v hrabství Bedfordshire, dceřiný klášter Rievaulx. Walter Espec se později sám stal cisterciáckým mnichem.

dvanácti letech v čele kláštera, tedy v roce 1143, došel na konec svého života, aby byl uprostřed svatých andělů korunován. (Hag., n. 75).

V německém klášteře Haina,¹⁰ **blahoslavený Konrád z Hörsheimu**,¹¹ mnich. Když mu bylo dvacet let, byl pozvednut k vojenské poctě, ovšem tentýž rok, pod vlivem své zbožné matky, pokorně žádal, aby byl přijat do kláštera. Opat i konvent však viděli dary rozličných milostí v tomto služebníku Božím, takže se postarali, aby byl vysvěcen na Kněze, Opat mu svěřil úřad správce,¹² a poté úřad vyššího celeráře. Avšak když zestárnul natolik, že nemohl ani zastávat úřady, ani sloužit Mše svaté, věnoval se sladkému kontemplativnímu životu, a každý den chtěl být posílen pokrmem přesváté Hostie. Tento pokrm si jednoho dne, když byl nemocný, dokonce zasloužil přijmout od anděla. Tento muž Boží měl ovšem mnohé božské útechy, z nichž některé byly tak hluboké, že jeho tělo učinily zcela znečitlivěné. Byl natolik spojen se zářícím Kristem, že mu jednou Pán odpověděl: «Daruji ti to, že zapomeneš na všechnu svou námahu a bolest, a že radost má i tvá jedna bude, vůle má i tvá, sláva má i tvá též jedno budou». Usilovně se modlil za bratry živé i zemřelé, byl vyhlášen prorockým duchem, a roku 1270, dne 3. tohoto měsíce, Bohu duši navrátil. A ze všech svých nescetných a všelikých trápení, která jej sužovala, byl osvobozen, a získal za ně útěchu. (Hag., n. 180).

Roku 1900 klášter Petit Clairvaux¹³ [pětí klérvó], jež roku 1825 v kanadském Novém Skotsku založil blahé paměti Otec Vincenc od Pavla Merle, byl přemístěn na Rhode Island [rəud ajlənd] ve Spojených Státech Amerických, kde přijal jméno Panny Marie z Údolí. Avšak tento klášter byl po požáru v roce 1950 opět přemístěn do státu Massachusetts, a nyní se nazývá klášter Panny Marie od svatého Josefa u města Spencer.

3. srpna.

Ve skotském klášteře Melrose¹⁴ [melrəus], **blahoslavený Waldef**,¹⁵ Opat. Na dvoře skotského krále Davida byl vyučován a vzděláván spolu se svatým Ælredem a královým synem. Později se z kanovníka chtěl stát

10 *Haina*, **Kloster Haina** byl cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci v Hesensku, nedaleko města Kassel. Založen 1150 z kláštera Kamp, zrušen 1527.

11 *Conradus de Herlesheim*, **Konrad von Hörsheim**, [prameny](#).

12 *Officium custodiæ*

13 *Monasterium Clarævallis-Minoris*

14 *Melrosa*, **Melrose Abbey** je bývalý Cisterciácký klášter v Roxburghshire ve Skotsku, založený v roce 1136 z *Rievaulx*, zrušený 1609. ([červen](#), [pozn. 16](#))

15 Wallenus (Waldevus, Waltheof), ([též červen](#), [pozn. 18](#))

mnichem, a když byl novicem v Rievaulx⁶ [rivó], po nějakém čase se mu zhnusila observance Řádu, a celý ráz Řádu se mu zdál příliš přísný. Proti jhu tohoto hadího jedu použil protijed oddané modlitby, a po těžkých bojích byl nakonec dosti zázračně osvobozen. Tímto sebeovládáním jej Bůh vybavil, aby jej vlastní zkušenost poučila, jak má být trpělivý a jak se musí smilovávat. Zanedlouho jej totiž ve ctnosti poslušnosti Otec Opat přiměl, aby se stal Opatem kláštera Melrose. V tomto *pastýřském* úřadu naplnil jméno, předmět i povinnost skutkem i pravdou, a podle poučení svatého Benedikta, se snažil, aby byl více milován než obáván. A třebaže z moci úřadu jemu svěřeného jej řeholní horlivost i spravedlnost dosti ostře popouzely proti provinilcům, přece však pokorně, vědom si svých dřívějších chyb, a laskavě utěšoval ty, kteří učinili zadost, a tak citlivě zacházel s tajemstvími jemu svěřenými, že žádnou další ránu či nemoc nezpůsobil. Sám sobě byl však nemilosrdným žalobcem, neústupným svědkem i hořce přísným soudcem. Jen velmi vzácně dokázal odsloužit Mši svatou bez slz; často proléval slzy také když trávil noci na modlitbách. Nezřídka byl uchvácen něžným zajetím smyslů¹⁶ a sladkým vytržením, a proslavil se také zázraky. Po své smrti roku 1159 nebo 1160 se několika bratřím zjevil oslavený, a mimo jiné jim řekl: «Prostřednictvím požehnané Matky Boží i lidské, jsem všem, které jsem ještě na světě přijal pod svou pastýřskou péči, u našeho Spasitele vyprosil blaženost věčného života». (Hag., n. 95).

Roku 1881, v měsíci srpnu, v Kanadě byl založen klášter Panny Marie od Jezera u Dvou Hor.

4. srpna.

Ve Španělsku, utrpení **Rytířů z Calatravy**: roku 1195 po porážce Alfonsa, krále Kastilského u Alarcos, dobyli Saracéni také hrad Calatrava, a mniši, kaplani i rytíři byli pobiti pro Krista. Není jisté, kolik jich vlastně bylo. (Hag., n. tg5).

Opět ve Španělsku, ctihodná žena **Antonia Hyacintha de Navarra y de la Cueva**, Abatyše kláštera Las Huelgas [uelgas].¹⁷ Byla dcerou Filipa, krále Navarrského, a jako dítě byla slabého zdraví, avšak rozumu nad svůj věk vyspělého. Když pak byla dána do zmíněného kláštera na výchovu, již projevila vlastní úsilí o dokonalost, plné směřosti. Když pak složila sliby, jako svatební dar si od Ježíše žádala, aby ji vedl pomocí bolestí a

16 *mentis excessus*

17 *Monasterium Las Huelgas*,

nesnází. Pán souhlasil, a obého se jí dostávalo v hojnosti. Její modlitba se zakrátko oděla do mystického roucha, a ona samotná upadala často do vytržení. Dokonce po čtrnáct let si zasloužila mít každý pátek podíl na Kristově utrpení, když ji božský Ženich označil stigmaty pěti Ran a jizvami trnové Koruny. Od Představených i sester se jí dostalo mnohých pokusů a zkoušek. Nakonec se však nenašel už nikdo, kdo by pochyboval o pravdivosti jejích skutků. Neměla žádný starší prvek poslušnosti, než, jak ji měla ve zvyku nazývat, hrob své vlastní vůle. Když pak byla na tři roky zvolena Abatyší, nečekaně ukázala podivuhodnou dovednost dotáhnout věci do konce a schopnost vést. Pravda, blahodárné následky její vlády byly spíše plodem její modlitby a obětování sama sebe: byla totiž sužována těžkými nemocemi a úzkostmi duše. A takto očištěna, když byla učiněna pravou nevěstou Krista ukřižovaného, roku 1656 se navěky spojila s Nejsvětějším Srdcem Ježíšovým. (Hag., n. 586).

Roku 1921, posvěcení kostela Panny Marie Sněžné, jehož svátek se slaví 30. dne tohoto měsíce.

5. srpna.

V Irsku, Bohu i lidem milý Otec **Tomáš Lombardský**.¹⁸ Z rodného města Waterford¹⁹ [wo:təfo:d] přišel do Salamanky, do irské koleje. Když dokončil svá studia, složil řeholní sliby v klášteře Sobrado,²⁰ a k útěše katolíků jej Představení opět vyslali do jeho domoviny. Tam si za svůj řeholní život a milostiplné skutky zasloužil obdiv i samotných protestantů, a mnohé přivedl zpět do Církve. Někdy zaplál podivuhodnou horlivostí, třeba když nastala slavnost Nejsvětější Svátosti, lid katolický se shromáždil, a on, oděn v kněžská roucha, veřejně pronášel přeposvátné Tělo Kristovo s velikou slavnostností po hlavních ulicích svého města, k úžasu bludařů, avšak neodvážili se nic podniknout proti tomuto mnichovi ani jeho společníkům. Nakonec, když začal rádit mor, zaplál láskou k bližním

18 *Thomas Lombardus*

19 *Waterfordia*, **Waterford** je město na jihozápadě Irska, asi 150 km jižně od Dublinu. Jedno z nejstarších irských měst, založeno Vikingy roku 914 po Kristu, v současnosti tam žije asi 50 tisíc obyvatel.

20 *Monasterium Sobrado*, **Monasterio de Santa María de Sobrado de los Monjes** je trapistický klášter na severozápadním cípu Španělska nedaleko Santiaga de Compostela. Založen 952 jako benediktinský, 1142 byl předán cisterciáckému řádu jako dcera Clairvaux. Zrušen 1835, 1954 jej začali opravovat trapisté a 1966 tam obnovili řeholní život.

a nemocným morem uděloval Svátosti, až se sám nakazil smrtelnou nemocí, a tak odešel ke Kristu v tento den roku 1606. (Hag., n. 516).

V Normandii, v měsíci srpnu roku 1794, umučení Dom **Granderey** [grāndéré], mnicha opatství Barbery.²¹ Žil ukryt ve vesnici, ani neodložil mnišský hábit, a ve skrytosti vykonával svou posvátnou službu. Jednu neděli jej následníci nových pořádků z té obce zajali, zbili rukama i vším, co měli po ruce, střelou²² do nohy jej zranili a holí mu zlomili ruku; a nakonec jej pověsili do kamen²³ a zapálili pod ním plevy, aby se udusil a shořel. Všechna tato mučení snášel s nejvyšší trpělivostí, nic neříkal, jen občas zvolal: «Svatý Bernarde, oroduj za mě». (Hag., n. 296).

Roku 1850 byl založen klášter Panny Marie Sněžné.²⁴

6. srpna.

V Anglii, v měsíci srpnu roku 1535,²⁵ umučení **Jiřího Lazenby**,²⁶ mnicha kláštera Jervaulx²⁷ [džervó]. Když služebník bludařského náboženství, na příkaz krále Jindřicha VIII., v klášterním kostele kázal, že Římský Biskup nemá větší moc odpouštět hříchy než anglikánský biskup, Jiří se mocně postavil na odpor tomuto omylu, a otevřeně vyznal, že povinností všech je poslouchat Hlavu viditelné Církve, což není nikdo jiný než sám Papež. Když byl na tuto katolickou nauku několikrát tázán, vždy ji znovu a znovu odvázně potvrdil. Proto byl stížen trestem. (Hag., n. 218).

21 *Barberium*, **Abbaye Notre-Dame de Barbery** byl cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci v Normandii na severu Francie, nedaleko města Caen. Založen 1179 ze Savigny, zrušen 1791.

22 *plumbea glande ictum*

23 *caminum*

24 *Monasterium B. M. ad Nives*, **Abbaye Notre-Dame-des-Neiges** byl trapistický klášter v obci Saint-Laurent-les-Bains na jihu Francie nedaleko Montpellier. Založen 1850 z Aiguebelle, zrušen 2022, do kláštera přijdou cisterciáčky z kláštera Boulaur v Okcitánii (jihozápadní Francie).

25 V originále je uveden rok 1635, což je ovšem očividná chyba (jak potvrzují i další zdroje), už vzhledem k tomu, že Jindřich VIII. zemřel v roce 1547.

26 *Georgius Lazemby*, **George Lazenby** (nebo **Lasynbye**, **Laysynby**). Trestem, který ho v tomto případě stihl (byl odsouzen za velezradu), bylo, že byl pověšen, tažen za koněm a rozčtvrcen.

27 *Joravallis*, **Jervaulx Abbey** byl cisterciácký klášter nedaleko města York v hrabství Yorkshire v severní Anglii. Založen 1156 z kláštera Byland, zrušen 1537.

V klášteře Panny Marie Dobré Útěchy v Číně,²⁸ v měsíci srpnu roku 1900, odchod zbožného Bratra **Mořice Tiena**, konvrše. Ve světě si zvykl, že když ostatní dělníci odpočívali, on odešel do ústraní a modlil se. V klášteře se pak proslavil mírností, poslušností a neotřesitelnou trpělivostí v nesnázích i potupách, silentium nikdy neporušil, vždy, kamkoliv vstoupil, smysly i city své mysli měl vždy zbožně usebrané v Bohu. Také když vykonával svou službu pasáka volů,²⁹ kolemjdoucí žasli nad podívanou na pastýře, kterak klečí uprostřed stáda, a zvířeti, které jej se zájmem sleduje, recituje růženec. Krátce po věčných slibech jej stihla nemoc zvaná kýla. Když však hrozil útok povstalců známých pod jménem «boxeři»,³⁰ více než dva tisíce Křesťanů nalezlo útočiště ve zdech kláštera. Za těchto okolností dobrý bratr věnoval péči všem, kteří ji potřebovali. Snášel kruté bolesti způsobené svou nemocí, za nejparnějšího léta se pití ani jídla téměř nedotknul, jen bez hnutí ležel a od nikoho nepřijal žádnou útěchu, ani nejevil žádné známky netrpělivosti, avšak pouze často pronášel tato slova: «má Svatá Matko». Po jeho smrti, která jej navštívila krátce před jeho čtyřicátým rokem, našli ti, kteří omývali jeho tělo, hnijící ránu v jeho břicho, a poznali, že bratrova ctnost byla vpravdě hrdinná. (Hag., n. 750).

Roku 1859, posvěcení kostela kláštera Mehrerau³¹ v Rakousku.

Roku 1856 byl založen klášter mnišek Marienstern³² ve Vorarlbersku.

7. srpna.

28 viz fundace ze dne 16. června.

29 *Bubulcus*

30 Boxerské povstání bylo ozbrojeným konfliktem probíhajícím v letech 1899 až 1901 v Číně mezi hnutím tzv. boxerů (tajnou čínskou organizací zaměřenou proti cizincům) a osmičlennou aliancí koloniálních mocností v čele s Velkou Británií. Příčinou povstání byla především snaha zamezit rostoucímu vlivu evropských států a Japonska na čínském území po prohrané první čínsko-japonské válce (1894–1895).

31 *Augia major in Austria*, **Territorialabtei Wettingen-Mehrerau** je cisterciácké teritoriální opatství ve městě Bregenz na břehu Bodamského jezera ve spolkové zemi Vorarlberg. Klášter Mehrerau založil sv. Columbanus v roce 611, 1079 reformován jako benediktinský, v únoru 1806 byl zrušen. Klášter Wettingen byl založen 1227 ze Salemu u švýcarského Zurichu, 140 km od Mehrerau. V roce 1841 zrušen, v roce 1854 vzniká cisterciácké teritoriální opatství Wettingen-Mehrerau, které zakládá komunita z cisterciáckého kláštera Wettingen v bývalém rakouském benediktinském klášteře Mehrerau.

32 *Monasterium Stellæ-Mariæ in Vorarlberg*

V Clairvaux, památka blaženého muže **Gerarda**, druhého Opata švédského kláštera Alvastra.³³ Když svatý Otec Bernard, na žádost zbožné ženy, královny Švédské, vyslal konvent bratří do těchto končin, mezi truchlícími bratry byl i Gerard, mladík z Utrechtu,³⁴ který s menší trpělivostí než ostatní želel odloučení od takového Otce, tím spíše, protože si připouštěl naději, že by mohl očekávat svůj poslední den uprostřed těl svatých bratří z Clairvaux. Pohnut slitováním jej svatý muž ujistil, že v Clairvaux opravdu zemře. On věděl, že laskavý Otec nedokáže lhát a ani by nikomu lhát nechtěl, takže se velmi zaradoval. Když pak proti své vůli vystoupal až k poctě Opatského úřadu, svěřil svému celeráři, moudrému muži, veškeré zřízení kláštera ve věcech časných i veškerá jednání mimo klášter, a zcela se odevzdal věcem duchovním. Když však zestárnul a dospěl do velmi pokročilého věku, a mnohá onemocnění již roztrásla jeho tělo, v pevné víře ve slovo přesvatého Otce Bernarda i navzdory všelikému přemlouvání bratří poručil, aby jej usadili na nosítka upevněná mezi dva koně, a nikoliv bez velikého zázraku přišel z konce světa až do Clairvaux, kde si pak nějakou dobu poležel na ošetřovně, a po dobré zpočívce³⁵ vydechl naposledy. Když se o jeho skonu dozvěděl král švédský, s pláčem vyznal, že jeho země a království nebyly hodny, aby v nich spočinuly svaté kosti takového muže. (Hag., n. 319).

Roku 1817, byl obnoven klášter Panny Marie z Melleray³⁶ [meləré], který byl založen roku 1132. V tento den se také slaví posvěcení kostela tohoto kláštera.

Roku 1818 byl založen klášter Panny Marie z Gardes³⁷ [gárdə].

8. srpna.

33 *Alvastra*, **Alvastra kloster** byl cisterciácký klášter na jihu Švédska. Založen 1143 z Clairvaux na popud švédské královny Ulvhild Håkonsdatter, manželky krále Sverkera I., zrušen 1529. (červen, pozn. 84)

34 *Trajectensis*, od *Trajectum*, Utrecht, což je velké nizozemské universitní město.

35 *in bona confessione*

36 *Abbatia de Mellerei*, **Abbaye de Notre-Dame-de-Melleray** byl cisterciácký klášter v obci La Meilleraye-de-Bretagne poblíž Nantes v Bretani. Založen 1134 (1145) z kláštera Pontron, zrušen 1795, obnoven trapisty 1817, opět zrušen 2016. (červen, pozn. 106)

37 *Monsterium B. M. de Custodiis*, **Abbaye Notre-Dame des Gardes** je klášter trapistek v obci Saint-Georges-des-Gardes nedaleko Nantes na severozápadě Francie. Založen 1818 sestrami v péči Augustina de Lestrangle, které se navracely z vyhnanství přes Forges a ostatní kláštery a místa. 1923 povýšen na opatství.

V božském Officiu, Připomínka svatého **Famiána**. Pocházel z Kolína nad Rýnem,³⁸ poté, co se zřekl rodinného bohatství a oděl do hábitu kleriků, vedl nejprve život zčásti poutnický a zčásti poustevnický. Když mu však bylo padesát let, vydal se do Španělska, a přilákán jménem Cisterciáckého Řádu, v klášteře Oseira³⁹ přijal řeholní hábit. Později s Opatovým dovolením začal znovu putovat na posvátná místa a znovu se vydal do Jerusáléma a do Říma. Přišel nakonec do města zvaného Gallese,⁴⁰ kde se usadil v jeskyni, aby zde zemřel, a předtím si zavolal místní obyvatele, a poučil je, aby střežili jeho tělo, neboť uží veliké věci Boží. A skutečně, mnoha zázraky po smrti, jíž sešel roku 1150, se rozšířila jeho sláva, *fama*, z níž – jak se praví – pochází i jeho jméno, neboť předtím se jmenoval Quardo či Wardo. Jeho úctu místní i mezi lidem po čtyřech letech potvrdil Papež Adrian IV., a svaté Famiánovo tělo se až do dnešního dne uchovalo neporušené. (Hag., n. 161).

V alsaském klášteře Elenberg,⁴¹ roku 1848, odešel Otec **Petr z Alcantary Vondercher**, mnich. Byl mužem pozoruhodné zbožnosti, jenž i za nejtvrdších mrazů se v každou chvíli, kdy neměl jiné povinnosti, oddával modlitbě před Svatostánkem. V nejvyšší možné míře umrtvoval své smysly; ve zkroušenosti ducha pak daleko předčil všechny ostatní. Vypráví se, že tu noc, kdy odešel ze světa, slyšeli bratři, kteří seděli kolem jeho lůžka, tu nejpůsobnější hudbu, a jednu mnišku z nedalekého ženského kláštera spatřili bratři ve svém kostele osvícenou. (Hag., n. 698).

9. srpna.

V klášteře Panny Marie z Trappy, o svátku Našeho Svatého Otce Bernarda v roce 1674, odešel **Benedikt Deschamps** [dešämp], mnicha, který, stejně jako mnozí jiní, kteří tehdy byli bratry téhož kláštera, ve slabosti a nemoci našel své posvěcení. Po čtyři roky snášel onemocnění plic,

38 *Colonia Agrippina*

39 *Ursaria*, **Monasterio de Santa María la Real de Oseira** je trapistický klášter v Galicii (severozápad Španělska), nedaleko Santiaga de Compostela. Založen 1137 jako poustevna, 1141 se včlenil do Cisterciáckého Řádu jako dcera Clairvaux, 1835 zrušen, 1929 obnoven trapisty z Neiges.

40 *Gallesina civitas*, **Gallese**, městečko v Umbrii nedaleko Rieti, asi 30 km severně od Říma.

41 *Abbatia Elenbergensis*, **Abtei Notre-Dame d'Oelenberg** je trapistický klášter v Alsasku u města Mühlhausen (nedaleko Basileje). Založen 1046 jako augustiniánský klášter, 1626 předán jezuitům, 1774 zrušen, 1825 obnoven jako trapistický klášter z kláštera Kleinburlo. V roce 1862 odsud založili Mariawald, v roce 1925 Engelszell. (červen, pozn. 102)

vždy s vyrovnaným duchem. Ani ve svém posledním roce, kdy jej často oslabovala vysoká horečka, nesvolil k omezení postní observance a postních zvyků.⁴² Po Velikonocích se však jeho choroba natolik zhoršila, že musel být odveden na ošetrovnu, kde věrně dodržoval všechna dosti tvrdá opatření, která byla v jeho klášteře ustanovena pro nemocné. V rozhovorech s Opatem či služebníky, které se často věnovaly myšlenkám z Písma, nejvíce projevoval radost a planoucí touhu po vstupu do nebe, a převelikou vděčnost ducha vůči Bohu za své povolání. A v posledních dnech svého života byl několikrát obcerstven posvátnou Hostinou, když svou přecistou duši s radostí navrátil svému Bohu. (Hag., n. 612).

V bavorském klášteře Lichtenthal,⁴³ roku 1814, se pro nebe narodila Matka **Štěpánka Lanner**, mladá mniška. Pilně se snažila o dokonalost ducha, se svým tělem nemilosrdně zacházela v dobrovolných protivenstvích a vpravdě, dle Řehole Svatého Otce Benedikta, byla horlivá ve snášení příkoří, též i všemožných nesnází života, a v pokoře. Byla jakoby zcela ponořena do božské lásky, dokonce někdy upadala i do vytržení. Mnoho let po smrti bylo její tělo shledáno neporušené, jak praví místní tradice, a s láskou tam na ni vzpomínají dodnes. (Hag., n. 686).

Roku 1884, posvěcení kostela Panny Marie od Hory svatého Josefa⁴⁴ (Ros Cré) v Irsku.

10. srpna.

Ve španělském Toledu,⁴⁵ roku 1490, byla pohřbena **Svatá⁴⁶ Beatrix da Silva**. Z Portugalska doprovázela svou příbuznou Isabelu, jež se provdala za Jana II., krále Kastilského, spolu s dalšími vznešenými dvorními dáma-

42 *exercitiis*

43 *Monasterium Lucidæ-Vallis „in Bavaria“*, **Kloster Lichtenthal** je klášter cisterciáček ve městě Baden-Baden, ve státu Baden-Württemberg (přirazení k Bavorsku je nejspíš chybné. Založen 1245 z kláštera Wald, 1802 jej markrabě Karl Friedrich von Baden vzal pod svou ochranu, takže nebyl nikdy zrušen. Je součástí kongregace Wettingen-Mehrerau.

44 *Monasterium B. M. de Monte-Sancti-Joseph*, **Sean Ross Abbey** je trapistický klášter u města Roscrea (irsky: Ros Cré) nedaleko města Limerick ve středu Irska. Založen 1878 z kláštera Mount Melleray.

45 *Toletum*, **Toledo** je krajské město v Kastilsku nedaleko Madridu ve středu Španělska. Populace 85 tisíc, známé už z římských dob.

46 V textu původně *Beata*, tedy blahoslavená, neboť Beatrice de Menezes da Silva sice byla blahověstná roku 1926 Papežem Piem XI., nicméně Papež Pavel VI. ji roku 1976 svatořečil, je tedy použita aktuální verze.

mi. Když k ní královna pojala podezření,⁴⁷ nechala ji zavřít do truhly či koše. Beatrix ovšem vzývala Nejblahoslavenější Bohorodičku, která ji osvobodila, ona tedy uprchla od dvora, a skryla se u cisterciáckých mnišek v klášteře⁴⁸ svatého Dominika Siloského.⁴⁹ Zde, oděna ve vdovské roucho, pak ve všem poslouchala Abatyši. Po třicet sedm let zde vedla samotářský život, modlila se a činila tvrdé pokání, a byla velmi štedrá k chudým i kostelům. Když jí však bylo šedesát let, s pomocí Menších Bratří konečně vykonala plán již dávno počatý, a založila nový Řád, který obzvláštním způsobem uctívá Neposkvrněné Početí Panny Marie.⁵⁰ Když vyjednávala schválení tohoto řádu od Svatého Otce, Papež Innocens VIII. sestry vyzval, aby si zvolily již schválenou řeholi. Beatrix tedy zvolila řeholi Cisterciáků, jako tu, kterou nejlépe znala, zachovala si ovšem, dle papežské buly, nový hábit a některé vlastní zvyky, které přijala. Podle tohoto způsobu života tedy spolu se sestrami vstoupila do noviciátu. Však než jej stihla dokončit, zachvátila ji smrtelná horečka, složila tedy sliby a odletěla k nebeské svatbě s božským Beránkem. Její účtu, udržovanou už od nepaměti, uznal a schválil Papež Pius XI. roku 1926. (Hag., n. 55).

V klášteře Panny Marie od Přístavu Spásky (Port-du-Salut⁵¹ [pór dü salü]), roku 1836, odešel Otec **Frederik Maillard** [mejár], mnich. Když vyko-

47 Říká se, že Beatrix byla velmi krásná, a budoucí, mentálně labilní královna žářlila a obávala se o své vdavky s králem Janem. Beatrix se v truhle dle legendy zjevila Panna Maria a požádala ji o založení mariánského řádu.

48 *Monasterium S. Dominici de Silos*, **Monasterio de Santo Domingo de Silos el Antiguo** je klášter cisterciáček ve španělském Toledu. Založen už v 6. století, po reconquistě Toleda v roce 1085 opraven a přišly sem cluniacké mnišky. V roce 1159 se komunita přidala k cisterciácké reformě.

49 *Dominicus de Silos*, **Domingo de Silos**, O.S.B. (ca.1000 – 1072) byl španělský benediktin, opat kláštera Santo Domingo de Silos, a reformátor řeholního života. Podle legendy vykonala do Silos k Dominikovu hrobu pouť Jana z Azy, aby si vyprosila narození dítěte. Když se jí pak narodil syn, byl po tomto světci pojmenován Dominik (Guzmán).

50 *Ordo Immaculatae Conceptionis*, O.I.C. nebo O.Conc., **Řád Neposkvrněného Početí**, označovaný jako koncepcionistky, někdy též františkánky-koncepci-onistky. Jedná se o kontemplativní řád zaměřený na imitaci ctností Panny Marie. Působí hlavně ve španělsky mluvících zemích. K hábitu koncepcionistek patří bílá tunika a bílý škapulíř s blankytně modrým chórovým rouchem. Na škapulíři a chórovém rouchu je emblém s vyobrazením Panny Marie. Jako cingulum nosí koncepcionistky františkánskou šňůru se třemi uzly.

51 *Portus Salutis*, **Port-du-Salut** je trapistický klášter v malé obci Entrammes u Laval v severní Francii. V roce 1815 tam Dom Eugène založil trapistické převorství, které Pius VII. rok nato povýšil na opatství, jež existuje dodnes. (červen, pozn. 48)

nával úřad celeráře, dodržoval pravidla Svatého Otce Benedikta, která pro tento úřad předepsal, do posledního puntíku.⁵² Nejvíce však zazářil výjimečnou štědrostí k chudým. Stalo se mu tedy, když mu bylo čtyřicet tři let, a nakonec podlehl těžkým nemocem, které statečně snášel, že se k jeho pohřbu sešly zástupy potřebných, muži naplnili křížovou chodbu, ženy se shromáždily naproti mříži křížové chodby, a modlili se a plakali. Zcela v plnosti o něm platila tato slova Svatého Písma: «A o jeho milosrdných činech bude vypravovat celé shromáždění svatých».⁵³ (Hag., Suppl., n. 691 b).

11. srpna.

Svátek Přijetí Svaté Trnové Koruny. Když byly tyto předrahé Relikvie přeneseny z Konstantinopole do Paříže, kde je svatý Ludvík, král Francie, slavně přijal, na žádost téhož svatého vládce roku 1240 generální kapitula ustanovila tento svátek pro všechny kláštery jeho království, což bylo roku 1292 rozšířeno na celý Řád.

V Livonsku, utrpení **Alberona**, Převora, a mnichů kláštera Hory svatého Mikuláše⁵⁴ neboli Dünamünde. Tento klášter byl kvůli odrážení zuřivých útoků Kuronců⁵⁵ a Zemgalů⁵⁶ obehnan opevněním. Povzbuzeni těmito útoky pak pohané na svátek Svatého Otce Bernarda roku 1228 klášter dobyli a mnichy vydali preukrutné smrti. Dům bratří, nasáklý krví, byl zase obnoven. Avšak kolem roku 1310 se pro nepřekonatelné obtíže konvent odebral do kláštera Padise,⁵⁷ kde je opět stihl krutý osud, když v noci

52 *ad amussim*

53 Ecclesiastes 31, 11: *Et eleemosynas illius enarrabit omnis ecclesia sanctorum.*

V překladu je použita upravená verze z ČEP, kterou používá i ČLP, doslova však text zní: „a o jeho almužnách bude vyprávět celé shromáždění svatých.“

54 *Mons S. Nicolai*, **Klášter Daugavgrīva** (německy **Dünamünde**) byl cisterciácký klášter v lotyšské Rize. Založen 1208 z Pforty, zrušen a prodán Německým rytířům 1305. Bratři odešli do estonského kláštera Padise. ([červenec](#), [pozn. 54](#))

55 *Curoni*, **Kurongi (Kuršové)**, (kuršsky Kursi; litevsky kuršiai; lotyšsky kurši; německy Kuren) byl baltský kmen žijící na pobřeží Baltského moře. Jeho jižní hranice sahala až ke Kaunasu na dnešním území Litvy. V 9.–12. století již byli známými mořeplavci, obchodníky a piráty.

56 *Semigallensii*, **Zemgalové** byl kmen žijící na východ od Kuršů v oblasti Liepupe. Jejich území na jihu hraničilo s územím dnešní Litvy. Od finských kmenů ho oddělovala řeka Daugava.

57 *Padisium*, **Padise klooster** byl cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci nedaleko estonského Tallinnu. Založen 1310 mnichy z Dünamünde, v roce 1319 byl včleněn jako dcera pomoranského kláštera Stolpe. 1559 zrušen.

na svatého Jiří⁵⁸ roku 1343 povraždili Harjmunští⁵⁹ sedláci dvacet osm mnichů. (Hag., n. 200).

Téhož dne roku 1627, v klášteře Schöntal⁶⁰ ve Württemberském království, odešel ctihodný Převor **Vít Wilderich Sprengler**, muž nadaný mnoha dary přírody. Když se smrtelně roznemohl, svolal bratry i novice, neboť byl i novicmistrem, a řekl: «Synáčci, nebuďte smutní: před svátkem našeho medem oplývajícího Otce⁶¹ nezemřu; avšak tento sváteční den pozorně očekávejte». Toto řekl sedmý týden před svátkem svatého Bernarda. Když se pak blížila tato slavnost, na její předvečer přijal od Opatu svátostné Pomazání, a když žehnal novým ratolestem,⁶² všem jednotlivě vážně vštěpoval jejich povolání. A často opakoval: «Již odcházím k věčným radostem», a následujícího dne dvacátého srpna, v tutéž třetí hodinu denní, v níž odešel Svatý Otec Bernard, i on sám zesnul v Pánu. (Hag., n. 560).

12. srpna.

V Itálii, roku 1709, odchod Dom **Malachiáše de Garneyrin** [garnerän], Opatu Panny Marie Dobré Útěchy (Buonsolazzo).⁶³ Poté, co překonal mocná protivenství, přešel z Řádu svatého Antonína do kláštera v Trappě, kde byl krátce stižen a vyzkoušen též přetěžkou nemocí. Když se pak uzdravil, Opat de Rancé [d' rānsé] jej ustanovil rektorem u mnišek z kláštera Les Clairets⁶⁴ [lé kleré]. Když odmítl opatský úřad v klášteře Tamié,⁶⁵ později se z poslušnosti stal Opatem obnoveného kláštera Panny Marie

58 23. dubna

59 *Hariones*, od **Harjumaa**, (latinsky *Harria*), staré estonské hrabství, jižní soused Revaly, přibližně dnešní kraj Ramplamaa. (červenec, pozn. 61)

60 *Abbatia Speciosæ Vallis*, **Kloster Schöntal** byl cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci poblíž švábského Neckarsulmu (Baden-Württemberg), založený 1153 z Maulbronnu, zrušený 1802. (červen, pozn. 61)

61 Svatého Bernarda

62 *novellæ plantationi*

63 *Abbatia B. M. de Bono Solatio*, **Abbazia di Buonsollazzo**, byl cisterciácký, později trapistický klášter nedaleko italské Florencie. Založen 1320 z kláštera *San Salvatore a Settimo*, 1705 se připojil k mírnější verzi reformy Abbé de Rancé, 1782 byl zrušen. (červen, pozn. 75)

64 *Abbatia de Claretis*, **Les Clairets** byl klášter cisterciáček v obci Mâle nedaleko Chartres na severu Francie. Založen 1204, zrušen 1791.

65 *Stamedium*, fr. **Tamié** je trapistický klášter nedaleko Grenoble ve východní Francii (Savojsko). Založen 1132 z Bonnevaux, zrušen 1791, znovu osídlen trapisty 1861. (červen, pozn. 109)

Dobré Útěchy v Etrurii. Zde bratry sobě svěřené vedl s otcovskou láskou, a jednal způsobem, který popisuje Svatá Řehole: «Opat ať si je vědom, že má spíše pomáhat než předsedat».⁶⁶ Pokaždé když jej někdo potřeboval, když s kýmkoliv laskavě jednal, rozptyloval úzkosti všech. Jeho skromnost, vskutku andělská, pak ukazovala jedinečnou čistotu jeho ducha. Žádným způsobem se nenechal odtáhnout od niterného přebývání s Bohem. Když se se svými bratry nacházel ve velké nouzi, nechtěl oslovit své dobrodince, aby nebyli zbaveni zásluh za přísahu a ctnost chudoby. Avšak po čtyřech letech jeho vlády, když se mu přihodilo něco špatného při práci na poli, ve svatosti odešel. (Hag., n. 636).

V klášteře Panny Marie Dobré Útěchy⁶⁷ v Číně, roku 1893, zbožně odešel Důstojný Otec **Efrem Seignol** [señol], zakladatel tohoto kláštera. Jako mladík přečetl životopis Bratra Efrema Ferrera,⁶⁸ což byl kdysi mnich kláštera Panny Marie v Aiguebelle⁶⁹ [égebél], a chtěl se tedy odevzdat stejnému řeholnímu institutu. Stal se pak Převorem v Tamié,⁶⁵ byl však odtud spolu se svými bratry násilím vyhnán, a posléze byl určen, aby v Číně založil klášter našeho Řádu. Když však toto velmi úmorné dílo po mnoha útrapách a souženích konečně začalo vzkvétat, byl ne zcela správným způsobem odstraněn z vedení kláštera. Tuto potupu přijal s velkou trpělivostí, dokonce s vděčností, zůstal dokonce v tomtéž klášteře, skrytě žil mezi bratry, tvář měl klidnou a k ostatním byl vždy přívětivý, a mnohem mladšímu Převorovi, který mu byl předtím podřízen, se sám s pokorou podřídil a poslouchal jej. Za života jej měli za svatého cizinci i domáci, a po smrti vyhledávali jeho relikvie. (Hag., n. 733).

66 *Regula S. P. N. Benedicti*, kapitola 64, verš 8.

67 *B. M. de Consolatione*, **Notre-Dame de Consolation** byl trapistický klášter nedaleko Pekingu v Číně. Založen 1883 z Tamié a Sept-Fons, zrušen 1947 (přestěhován do Pekingu, tam zrušen 1954).

68 Ephrem Ferrer (1814 – 1839) se narodil jako Vincent Ferrer v bohaté a zbožné rodině ve jihofrancouzském městě Perpignan. Studoval práva a měl zajištěnou slibnou kariéru. V únoru roku 1838 však po důkladném rozhovoru se svým zpovědníkem vstoupil do trapistického kláštera Aiguebelle jako bratr Maria-Efrem. Už 9. května 1839 složil věčné sliby, onemocněl plicní chorobou a 16. července 1839 zemřel v pověsti svatosti.

69 *Monasterium B. M. de Aquabella*, **Abbaye Notre-Dame d'Aiguebelle** je trapistický klášter, založený 1137 z Morimondu jako cisterciácký, zrušený 1791, obnovený v roce 1815 trapisty přicházejícími z La Valsainte. Zajímavostí je chodba pro konvrše, kterou chodili z dormitáře na místo své práce, aniž by rušili chórové mnichy. (červen, pozn. 92)

Roku 1269, slavnostní přenesení či povýšení mnichů, konvršů a noviců z Clarvaux, kteří zbožně žili za žádané a chvályhodné vlády svatého Otce Bernarda, a jejichž ctihodné kosti pak byly s úctou uloženy v hrobce pod oltářem v kapli vévodů flanderských. (Hag., n. 173, et Suppl., p. 67).

13. srpna.

V Novém Pomořansku (což je ostrov u Austrálie, který se dnes nazývá Nová Británie), v Apoštolském Vikariátu Rabaulském,⁷⁰ roku 1904 byl umučen Bratr **Alois Bley** [blaj], konvrš kláštera Marija Zvijezda⁷¹ [Maria Zvězda] v Bosně. Pocházel z Vestfálska a v tomto klášteře vynikal věrnou poslušností Řeholi, milou touhou po posvěcování sebe sama a radostnou laskavostí k bratřím. Spolu s jiným bratrem konvršem byl vyslán, aby prozkoumali tuto oblast, zdali tam půjde založit klášter, mezitím sloužil Misii tím, že vykonával povolání tesaře. Když byl v misijní stanici svatého Pavla zaměstnán stavbou střechy nového kostela, obyvatelé tohoto nehostinného místa, kteří se nazývají Kanakové, náhle zaútočili na misionáře; a spolu se dvěma kněžími a dvěma bratry Kongregace Misionářů Nejsvětějšího Srdce Páně⁷² a pěti misijními Sestrami z Hilstrupu, byl také bratr Alois krutě zabit střelou do hrudi a údery sekerou do krku. Ten druhý bratr však zrovna v misii nebyl. (Hag., n. 306).

V belgických Antverpách, v klášteře Nejsvětějšího Spasitele,⁷³ je připomínán zbožný muž **Petr Pot**, zakladatel tohoto kláštera. Bohatství, které nashromáždil v Sýrii, za souhlasu manželky i dětí ochotně rozdělil mezi potřebné a domy pro poutníky, takže jej lidé přezdívali «Otec ubohých».⁷⁴

70 *Apostolicus Vicariatus Rabaulensis*, **Apoštolský vikariát** (územní jurisdikce Církve vyšší než apoštolská prefektura, nižší než misijní diecéze) **Rabaulský**, vznikl v roce 1922 přejmenováním apoštolského vikariátu Melanésie, později Nové Pomořansko poté, co ztratil několik teritorií. V roce 1966 byl povýšen na **Metropolitní Arcibiskupství Rabaulské**. Arcidiecéze zahrnuje ostrov Nová Británie na východ od Papui-Nové Guinei a několik sousedních ostrovů. Její současné sídlo se nachází ve městě Kokopo poté, co u původního sídla Rabaul vybuchla sopka.

71 *Maria-Stella in Bosnia*, **Opatija Marija Zvijezda** je trapistický klášter ve městě Banja Luka v Bosně a Hercegovině, na severu země. Klášter založil „kosmopolitní trapista“, budoucí Opat Franz Pfanner z Mariawaldu v roce 1869, v době největšího rozkvětu měl 219 bratří, dnes tam žijí dva.

72 *Congregatio Missionariorum SS. Cordis*

73 *Monasterium SS. Salvatoris*, Sint-Salvatorabdij byl cisterciácký klášter v Antverpách na severu Belgie. Založen 1445, zrušen 1797.

74 *Pater pauperum*, titul Duchy Svatého z 2. sloky sekvence *Veni, Sancte Spiritus*.

Za tuto velkodušnost a lásku jej císař Zikmund⁷⁵ jmenoval rytířem Řádu zlaté ostruhy.⁷⁶ Aby upevnil zbožné dílo, které započal, do svého sídla pozval cisterciácké mnichy ze Sibkulského sdružení,⁷⁷ které jedinečným způsobem ctil. S nejvyšší láskou uctíval také Svatého Otce Bernarda, neboť o jeho slavnosti se narodil. Později se o této slavnosti také oženil, položil základy kláštera v Antverpách, a nakonec v tentýž den uprostřed zmíněných cisterciáckých mnichů, «s nimiž žil jako řeholník»,⁷⁸ roku 1450 šťastně zesnul v Pánu. Uplynulo jedno století a klášter zničili kalvinističtí bludaři v samotný posvátný den svatého Bernarda, a opět, když uplynul nějaký čas a nastala tatáž slavnost, Cisterciáci klášter opět obnovili, když už byli bludaři vyhnáni. (Hag., n. 478).

14 srpna.

V Olivě⁷⁹ ve Východním Pomořansku, blažené paměti **Adam Trebnic**, Opat. Předtím byl vladislavským kanovníkem, Arcijáhmem Pomořanska a kancléřem místního Ordináře. Když se roznemohl Opat zmíněného kláštera, konvent s obavami oslovil polského krále, jemuž naneštěstí náleželo právo Opata jmenovat, aby jim poslal Adama, který ovšem dle zákona nemohl přijít do kláštera, který mu měl být svěřen, dokud nesplnil dva roky noviciátu v Clairvaux, což se stalo pod svatým Opatem Denisem Largentierem [laržantiérem], aby o to lépe a podle zvyklostí Řádu kláštera vládl. Toto vše král milostivě potvrdil, a sám Důstojný Pán Adam tuto podmínku pokorně přijal. Za to později vzdal Převorovi díky, neboť mohl být žákem tak svatého Opata z Clairvaux. Obdržel tedy opatskou benedikci, a rok nato byl také jmenován Generálním Visitátorem⁸⁰ pro Pomořansko a Polsko. Práva Řádu stejně jako i řeholní disciplínu bránil s ve-

75 Ano, náš Zikmund Lucemburský, král český a císař římský.

76 *Eques Aureatus*

77 *Galilea Major*, **Groot Galilea in Sibculo** byla komunita středověké *Devotio moderna* založená v roce 1403 v obci Sibculo na severu Holandska na současné německé hranici nedaleko Münsteru, jež v roce 1412 přešla pod cisterciáckou filiaci kláštera Altenkamp v Severním Porýní. Zrušen 1579 za Reformace. [Viz také Menologium ze dne 27. června.](#)

78 *religiose conversatus est*

79 **Oliwa** je městská část Gdaňsku, přístavu na severu Polska. V roce 1188 tam byl z kláštera Kołbacz založen cisterciácký klášter (**Opactwo Cystersów w Oliwie**). V roce 1831 zrušen, znovu osídlen 1945 z kláštera Szczyrzyc.

80 *Vicarius Generalis*, ale v polské řeholní provincii: 15 X 1618 vybrany przez kapitułę w Wągrowcu na wikariusza generalnego prowincji *zakonnej*, ponownie wybierany w latach 1623 i 1628.

likou horlivostí; s vlastním tělem, již dosti slabým, tvrdě zacházel; k chudým se ovšem choval velmi štedře. Po čtrnácti letech vlády, roku 1630, odešel ve velké pověsti svatosti, a záležitost jeho blahorečení byla představena v Římě, avšak pro nedostatek peněz nebyla dovedena do konce. Jeho tělo, na radu poslanou z Říma vyňaté z hrobu, bylo však nalezeno neporušené i s oděvem, poprvé totiž 1667, pak opět roku 1684, a znovu v roce 1910; a milosti a uzdravení získané na jeho přímluvu byly mnohokrát sepsány. (Hag., n. 58).

V Irsku, když se 16. století chýlilo ke konci, bylo umučeno čtyřicet mnichů kláštera z kláštera Monasteranenagh⁸¹ [monasteranench], které i s jejich Opatem bludaři, kteří vtrhli do kláštera až před samotnou Nejsvětější Svátostí, z nenávisti k víře povraždili. V Irsku se ovšem po staletí vypráví příběh o starém celeráři, který se večer vracel domů ze svých pochůzek, a přepadl jej smutek, když uviděl tak krutou zkázu, avšak bylo mu též líto, že právě na předvečer Nanebevzetí Nejblahoslavenější Panny Marie zde nebyl nikdo, kdo by oslavil Nešpory této veliké slavnosti, avšak když vstoupil do Chóru, uviděl, že všechna místa jsou obsazená. Spatřil pak v hrdle každého z nich rudý kroužek, když s korunami na hlavách a palmovými ratolestmi v rukou začali zpívat: *«Deus, in adiutorium meum intende»*, a Nešpory tedy splnili tak, jak bychom od nebeských zpěváků mohli doufat. (Hag., n. 236).

15. srpna.

Slavnost Nanebevzetí Nejblahoslavenější Panny Marie, v tomto tajemství hlavní Patronka našeho Řádu.

Ve Francii, vzpomínka na umučení Dom **Gervasia-Protasia Brunela** [brünela], Převora kláštera Panny Marie z Trappy, a poté, co zemřel Opat tohoto kláštera, dočasného Představeného v této době. Když byl vyhnán z kláštera, přebýval ve své rodné obci Magnières [mañiér], kde žil o samotě a zbožně. Avšak, když krutovláda novotářů dorazila až do města Nantes, spolu s Dom Antonínem-Michaelem-Josefem Dujonquoi [džonquá], dříve magistrem konvršů, uprchli do Švýcarska; avšak na cestě byli zajati. Po propuštění se navrátili do Magnières [mañiér]. Zanedlouho poté byli opět zajati; a když odmítli složit přísahu svobody a rovnosti, byli potrestáni vy-

81 *Monasterium Magiensis*, **Monasteranenagh Abbey** byl cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci nedaleko Limericku na jihozápadě Irska. Založen 1148, zrušen 1539, ovšem mniši mohli zůstat až do osudného roku 1579, kdy byl klášter na potrestání druhého povstání hraběte z Desmondů zapálen i s bratry uvnitř.

hnanstvím na ostrovech. V měsíci Lednu roku 1794 byli po strastiplné cestě přivezeni do Rochefortu, a posazeni na loď «Les deux Associes»⁸² [lé də asósié], na níž násilí a překrutným zraněním nejdříve podlehl ctihodný Představený, a sice na svátek Svatého Otce Bernarda, a druhý den i Dom Antonín. Jejich ostatky pak přijal jeden hrob. — K těmto dvěma pak připojujeme i připomínku Bratra Eligia Richy [řiši], konvrše téhož kláštera, který zlomen stejnými útrapami zemřel dne 30. tohoto měsíce. (Hag., n. 293 et 293).

V Clairvaux, připomínka jednoho prostého bratra konvrše, jež jeho následníci nazývali «Desiderium», tedy Touha. Od svého ustanovení magistrem musel zůstat v grangii, v noci sloužil svému stádu, avšak toužil také svým dílem přispět k modlitbám bratří, takže na znamení kmatutinu opět vstal, a proti té ráně z nebes, která postihla klášter, šel vstříc tváří i duchem, a přidával jedno andělské pozdravení za druhým, a v této činnosti trávil neúnavně zbylou část noci a úsvitu. Jeho horlivost ráčil Pán v duchu odhalit svatému Opatu Bernardovi. Jednou pak, když nastala slavnost Nanebevzetí Nejblahoslavenější Panny Marie, a on měl v konventu bratří řeč, svatý Bernard přisvědčil, že prostá řeč tohoto prostého bratra předčí tu nejvyšší mnišskou kontemplaci. (Hag., n. n. 340).

Roku 1036, vitalské Sieně, posvěcení kostela Nejsvětějšího Spasitele, který dnes patří cisterciáckému klášteru.

Roku 1939, ve Švýcarsku byl obnoven klášter Panny Marie v Hauterive [ótrív], který byl založen roku 1137.

16. srpna.

V sicilské Novaře, **blahoslavený Hugo**, Opat, který žil ve 12. století, a ode dne svého skonu, který nadešel 17. listopadu neznámého roku, jej mniši, klérus i lid slavnostně uctívají, především v oktávu Nanebevzetí Nejblahoslavenější Panny Marie, jako Svatého a Patrona kláštera. (Hag., n. 34).

Ve Španělsku, připomínka **Atanáše de Villa Gomez**, mnicha kláštera Panny Marie z Nogalu⁸³. Poté, co žil v usilovné kontemplaci, čistotě ducha a podmaňování si těla, přesvatě odešel ze světa, a v jásání i chvále svou duši Bohu odevzdal. Z jeho kostí i po mnoha letech vychází přesladká a vpravdě nebeská vůně. (Hag., n. 525).

82 „Dva společníci“

83 B. M. de Nucales – Las Huertas de Nogal

V klášteře Panny Marie z Fontgombault⁸⁴ [fontgombó], roku 1878, ve svatosti odešel Důstojný Pán **Dositheus Pelian** [pelien], Opat. Byl knězem po čtyřicet let, když vstoupil do kláštera Panny Marie v Melleray⁸⁵ [meleré], a po sedmi letech se stal Opatem zmíněného kláštera. Bratry sobě svěřené vedl pevnou rukou, avšak moudře, z držení jeho těla zářila andělská zbožnost. Avšak láska a smysl pro povinnost vůči ostatním byla ctnost, která asi nejvíce vyzařovala z tohoto předobrotivého člověka nanejvýš pokorného ducha. Nikdo nedokázal, tak jako on, sladce kárat, otcovsky opravovat, nacházet slova útěchy, prostým slovem či pouhým pohledem posilovat ducha a Bratry smiřovat s Bohem i se sebou. Mniši, kněží ze světa i laici byli vábeni touto sladkostí, kterou nepřinášel jeho britský původ, ale milost a útrapy, a to natolik, že obyvatelé té oblasti, třebaže nebyli velcí Křesťané, se k němu sbíhali, a nestyděli se od něj žádat pozehnání tak, že veřejně, třeba i na cestě, poklekali. Avšak třebaže k ostatním se choval velmi přívětivě, k sobě byl tvrdý a přísný. Když po devatenácti letech své vlády odešel ze světa, pohnul tím k velikému pláči a smutku všechny lidi, v klášteře i mimo něj, a mnozí přikládali k jeho ctihodnému tělu své růžence, které pak líbali jako relikvie. Ještě dnes jej tam mnozí uctívají jako Světce. (Hag., Suppl., n. 718 c).

17. srpna.

Ve velkovévodství Bádenském, **blahoslavený Hugo**, mnich kláštera Porta Coeli v obci Tennenbach.⁸⁶ Byl mladíkem lehkých mravů; avšak stihla jej nemoc a on dostal veliký strach, a když byl na své přání přenesen do kláštera, nenadále, když už všechna naděje ustala, obdržel zpět své zdraví. Od té doby se stal horlivým kajícím za hříchy, které spáchal. Navíc k obvyklým modlitbám a kanonickým Hodinkám se každý den modlil celý žaltář, až do svého posledního dne. Když zastával úřad cele-ráře, v denních hodinách pečlivě plnil svou povinnost vůči bratřím;

84 *Monasterium B. M. de Fonte-Gumbaldi, Abbaye de Notre-Dame de Fontgombault* je benediktinský klášter ve stejnojmenné obci nedaleko Poitiers na severozápadě Francie. Založen 1091, 1569 zničen kalvinisty, obnoven o sto let později, zrušen 1791, 1849 klášter koupili a osídlili trapisté. V roce 1904 byli vyhnáni anti-kongregačním zákonem. V roce 1948 pak klášter osídlili benediktini z Solesmes, kteří zde jsou dosud, a od roku 1985 mají indult pro liturgii dle misálu z roku 1962.

85 B. M. de Melleario

86 *Porta Coeli seu Tennenbach, Kloster Tennenbach* byl cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci nedaleko Strasbourgu, ale ještě v Bádensku. Založen 1158 z kláštera Frienisberg, zrušen 1806.

v nočním čase si však užíval plodnou nečinnost v kontemplaci. Vůči chudým a žebrákům jako by jeho nitro přetévalo milosrdenstvím, a v této dobročinnosti nezřídka záračným způsobem rozmnožil pokrm. Když mu bylo osmdesát let, v roce 1270, v posvátný den Svatého Otce Bernarda, když procitěně, jak měl ve zvyku, a šťastně dokončil Mši, pokynul nějakým bratřím, že nadešla chvíle jeho smrti. Posílen posvátným Olejem, svěřil se Nejsvětější Trojici, kterou obzvláště uctíval, a s pokojnou tváří vydechl naposledy. (Hag., n. 174).

Ve Španělsku, připomínka vynikajícího Opata **Vavřince de Zamora**. Zdálo se, že v něm soupeří zbožnost a skromnost s neobyčejnou znalostí posvátných věcí a výmluvností, kterou, ve spolupráci s Boží milostí, mnohé odvedl od jejich neřestí či vedl po cestě ctnosti. Hořel bratrskou láskou ke členům své komunity, a to i když byl zbaven úřadu, a jiní mu zase pomohli opět zasednout na opatský trůn, aby k lidu, který se k němu sbíhal, mohl pronést slova kázání. To činil s takovým nadšením, že tělo sužované chorobami najednou vypadalo, že všechny jeho údy plní své úlohy na výbornou, avšak poté, co skončil řeč, hned znovu uvadl. I urozené muže si svou láskou, i samotným pohledem, natolik zavázal, že na něj hleděli jako na božstvo, jež sestoupilo z nebe, a tak jej i uctívali. Rok jeho odchodu neznáme. (Hag., n. 529).

18. srpna.

Ve Švédsku, roku 1185, odešel do nebe blažený představený **Štěpán**, první Arcibiskup Uppsaly.⁸⁷ Pocházel z Východního Götalandu [jötalandu], vstoupil do kláštera v Alvastře,³³ a nikdy by jej nenapadlo, že od sladkého života v kontemplaci by měl být odvolán ke starostem života aktivního. Avšak na naléhání Krále a za souhlasu Svatého Otce byl odtud přece vzat. Spása a užitek všech mu natolik ležely na srdci, jako by byl otcem každého z nich. Všem bez přestání svědčil o svornosti, pokoji, klidu, spravedlnosti, poslušnosti božským i lidským zákonům, a mnohé i přesvědčil. Samotného krále přivedl ke stavbě klášterů i chrámů, též i k přemnoha jiným skutkům zbožnosti i šíření křesťanské víry. Král však na všechny jeho rady pohlížel jako na božská slova a v bázni je vyplnil. Tímto zbožným a svatým úsilím si Štěpán zasloužil, že byl ode všech ctěn jako otec vlasti, a Papež Alexandr III. mu udělil arcibiskupský titul a ustanovil

87 **Uppsala** je univerzitní město na jihu Švédska, asi 70 km na sever od Stockholmu. Se 150 tisíci obyvatel je čtvrtým největším městem v zemi, je stále sídlem katolického i lutheránského arcibiskupa (v případě lutheránů je to však v současnosti „arcibiskupka“).

jej Primasem království a Legátem Apoštolského Stolce. Byl významným zastáncem míru i svobody vlasti, získal i slávu před Církví, když se postaral o to, aby její svatí byli slavným obřadem uvedeni do nebeské záře, pln dobrých skutků zesnul v Pánu, a byl přenesen do svého alvasterského kláštera. (Hag., n. 356).

V Římě, roku 1904, odešel Nejdůstojnější Pán **Sebastian Wyart** [uijár], jenž byl spolu s jinými přeslavným nástrojem božské Prozřetelnosti, když se spojily tři Kongregace Trapistů v jeden samostatný Řád, a byl zvolen prvním Generálním Opatem Cisterciáckého Řádu přísnější observance. (Hag., n. 755).

Roku 1602, posvěcení kostela svatého Bernarda ad Thermas v městě Římě.

19. srpna.

Ve Francii, **blahoslavený Gueric**, Opat z Igny⁸⁸ [iňi]. Ze scholastika čili učitele školy u kostela Panny Marie v Tournai⁸⁹ [túrné] jej Svatý Otec Bernard přesvědčil, aby se stal mnichem v Clairvaux, a tam vedl život vpravdě andělský. Třebaže byl «kojen řeholními prsy posvátné nauky, svými mravy i životem dokázal, že je zajisté pravým synem takového Otce»,⁹⁰ takže jej jeho následovníci chválí jako nanejvýš milovaného žáka svatého Bernarda. Po sedmnácti letech byl zásluhou tohoto přesvatého Otce zvolen Opatem kláštera Igny. Tento úřad přijal s velikou pokorou, v lásce se snažil bratřím spíše prospívat než předsedat. Nakolik pak pro tělesnou slabost nedokázal dát bratřím příklad v práci, v duchovních řečech jakoby zrozených v pokoře a lásce to dalece vynahradil. Obzvláštním a přeslavným jádrem jejich obsahu bylo stvoření Krista v nás skrze Marii. Blažená smrt tohoto Božího služebníka nadešla roku 1157. Jeho úctu, která trvá už od nepaměti, ráčil Papež Lev XIII. potvrdit roku 1889. (Hag., n. 21).

88 *Igniacum, Abbaye Notre-Dame d'Igny* je klášter trapistek v obci Arcis-le-Ponsart nedaleko Remeše na severu Francie. Založen 1126 z Clairvaux jako mužský, zrušen 1790, znovu osídlen trapistkami 1929.

89 *Ecclesia S. M. Tornacensis, Katedrála Notre-Dame de Tournai* je prastarý kostel s románskými základy ve městě Tournai (lat. *Tornacum*) na západě Belgie.

90 "Sanctæ recordationis domnus Guericus, quondam abbas Igniaci, dum adhuc sub disciplina beati Bernardi monachus esset in Clara-Valle, et regalibus sacræ doctrinæ uberibus lactaretur, haud degenerem se tanti Patris filium moribus et vita probabat." Ex D. TISSIER, Bibliotheca Patrum Cisterc., t. I, in Exordio Magno Cisterciensi, dist. 3, capp. 7, 8.

V městě Candeleda⁹¹ ve španělské provincii Extremadura, na samotný svátek Svatého Otce Bernarda je jako Patron kláštera uctíván jiný svatý **Bernard**, který byl snad mnichem kláštera Valdeiglesias,⁹² jinak však o něm nic nevíme. (Hag., n. 135).

V tentýž svátek, roku 1263, zesnul **blahoslavený Gobert z Aspremontu**,⁹³ mnich kláštera Villers⁹⁴ [vijé] v Brabantsku. Pocházel z lotrinských končin a byl to muž ve světě převelice vznešený a otec velké rodiny. Tělem statný, slovem strašný, proti pyšným nepřátelům zcela nelitostný, ovšem k malým a pokorným byl mírný. S Kristovou pomocí začal uvažovat nad tím, že pověst světské slávy do nebe nevydrží. Proto přijal za vlastní každou záležitost Boží i Církve, bránit nespravedlivě utlačované, i nepřátele ušetřil kvůli Bohu. Přijal také znamení Kristovo, přelavil se do Svaté Země, a na cestě zachovával oddanou úctu k Panně Marii. Když se však navrátil, již nedbal velkých bohatství, kterých dříve užíval, a vstoupil do kláštera Villers [vijé]. Zde uvažoval především o výroku svatého Augustina a svatého Bernarda, že pod Hlavou trním korunovanou se nesluší, aby se stal jemným údem: takže své tělo všemožně trýznil. Vůči potřebným měl však laskavé srdce. Když jednou na cestě, kterou podnikl z bratrské lásky, spadl s koně přímo na tvář, postižen těžkými otevřenými ranami svatě ze světa odešel. Po blahoslaveném Arnulfovi je ze všech Blahoslavených z Villers [vijé] v největší úctě chován právě Gobert. (Hag., n. 170, cum Suppl., p. 1).

Roku 1874, posvěcení kostela Panny Marie z Pouště,⁹⁵ jehož svátek se slaví 30. dne tohoto měsíce.

20. srpna.

91 **Candeleda**, dnes malé, bezmála pětitisícové městečko na západě Španělska poblíž Salamanky.

92 *Vallis Ecclesiarum*, **Santa María la Real de Valdeiglesias** byl cisterciácký klášter v obci Pelayos de la Presa nedaleko španělského hlavního města Madridu. Založen 1150 benediktiny, 1177 začleněn do Cisterciáckého řádu jako dcera kláštera La Santa Espina, 1835 zrušen.

93 *Gobertus de Asperomonte*, **Gobert d'Aspremont** (1187 – 1263)

94 *Villarum*, **Abbaye de Villers-en-Brabant** byl cisterciácký klášter v belgickém městečku Villers-la-Ville poblíž belgického Bruselu. Založen 1146 z Clairvaux, zrušen 1796 během Francouzské revoluce. (červen, pozn. 79)

95 *Abbaye Sainte-Marie du Désert* byl trapistický klášter v obci Bellegarde-Sainte-Marie v jižní Francii poblíž Toulouse. Založen 1852 z Aiguebelle, zrušen 2020. (červen, pozn. 55)

Slavnost **Našeho Svatého Otce Bernarda**, prvního Opata Clairvaux a Učitele Církve.

Pocházel z otcovy usedlosti Fontaine-lès-Dijon⁹⁶ [fontén-lé-dižon], když s ním byla jeho matka těhotná, měla ve snu vidění, že porodí bělostné šťekající štěně, čímž byla božskou mocí zjevena jeho budoucnost. Jako chlapec byl Bernard prostý a pravdomluvný, zbožný, tichý a podivuhodně uznalý. Jako mladík pod ochranou božské milosti vyvázl z přetěžkých pokušení světa i ďábla. Když uvažoval o útěku, přišlo mu do cesty Cîteaux, malý a chudý klášter, kde doufal, že bude vymazán z paměti všech lidí. Když se jej bratři snažili od tohoto úmyslu odvrátit, stal se pravý opak, totiž že on sám jich mnoho stáhl s sebou. Jako Novic míval často v srdci i v ústech tuto otázku: «*Bernarde, Bernarde, ad quid venisti?*»;⁹⁷ a třebaže byl tělesně slabší, ducha byl velmi mocného, v ničem se nešetřil, usilovně se lopotil, aby umrtvoval nejen tělesné žádosti, ale i samotné smysly, skrze které tyto žádosti přicházely, a celý byl ponořen v kontemplaci Boha, takže i když se díval, nic jiného neviděl, poslouchal, ale neslyšel, jedl, ale chuť necítil. Nakolik mu v práci rukou scházely síly, utíkal se k podřadnějším pracem, aby to nahradil pokorou. Jakmile však žil hlubším duchovním životem, bděl více než bylo v možnostech lidských sil, zatímco k přijímání pokrmu přistupoval jako k mučení, a své křehké tělo ještě tvrdšími a dlouhodobějšími cvičeními natolik sedřel, že se z toho nikdy nevzpamatoval.

Tohoto mladého mnicha, slabého a světským záležitostem zcela odcizeného, pak vybral Svatý Otec Štěpán za představeného těm, kteří zakládali Clairvaux. Když započal vést jejich duše, on sám musel sestoupit z nadzemských výšin kontemplace, a nejprve varoval své žáky, aby od lidské křehkosti nežádali příliš. Avšak zakrátko jej pokora bratří natolik poučila a polepšila, že s nimi jednal nanejvýš dobrotivě, s rozlišováním a rozhodně; vůči sám sobě však z dřívější přísnosti nikdy neslevil, a usiloval vždy o vyšší cíle. Jeho přístup a jednání byly vždy skromné a ukázněné, působil pokorně, vyzařoval laskavost, vykazoval milost, projevoval

96 *Fontanæ*, **Fontaine-lès-Dijon** je městečko, dříve obranná tvrz na cestě z Paříže do Dijonu. Dnes je součástí Dijonu, hlavního města Burgundska na východě Francie. Rodný dům – spíše zámek – svatého Bernarda byl v roce 1613 přeměněn na klášter kongregací Les Feuillants, kterému král Ludvík XIII. udělil titul kláštera královského. Klášter byl zrušen za francouzské revoluce, kostel ale zůstal. Po většinu 20. století zde sídlili Redemptoristé, v roce 2002 zde sídlilo m.j. FSSP, od roku 2021 jej však využívá Institut Krista Krále Nejvyššího Kněze.

97 tedy: „Bernarde, Bernarde, k čemu, či proč jsi přišel?“

uctivost, už jen samotnou tváří rozdával radost i poučení těm, kdo na ni pohlédli. Měl srdce plné přesladkých zalíbení, udržoval svatá přátelství; a ani syny, které poslal jinam, ze srdce nevypouštěl. Ovšem snášet těžkosti kohokoliv jiného pro něj bylo nanejvýš těžké, nedokázal je necítit. Z božské milosti, když mluvil, vpravdě byla «rozlita byla milost na jeho rtech»⁹⁸ a «ohněm převelice vytríbená byla jeho slova».⁹⁹ Kristu chlapci i ukřižovanému byl nanejvýš oddán, byl přeslavným kazatelem Panny Marie, a pro duchovní pomazání jeho spisů, jež jako by byly protkány slovy Svatého Písma, si od svých následníků zasloužil pojmenování «*Doctor mellifluus*».¹⁰⁰

Když rostla pověst jeho výmluvnosti, svatosti a zázraků, začal vycházet i do vzdálených krajín; když pak vzešlo schisma Petra Pierleoniho, sám král Francie jej v obavách a strachem roztřeseného povolal, aby ve jménu Božím vyhlásil, kdo je legitimním Papežem. Stálo jej mnoho námahy, aby toto schisma uhasil; také pak, aby vykořenil bludy, usmířil vládce, poté také aby kázáním podporoval posvátnou křížovou výpravu. Často dostával dopisy ze všech končin země a odpovídal na ně; několikrát odmítl biskupskou hodnost; stal se rádcem samotných Papežů a králů, a téměř byl zatažen i do státních záležitostí ve své době, opravdu se tedy stal mužem, jenž vládl svému věku.

Vznešenost jména však převyšovala pokora srdce. Během jeho cest mu k rozjímání byla každá hodina krátká, každé místo vhodné: užíval si totiž vnitřní samoty, kterou s sebou nosil všude. Toužil se všemožně stáhnout ze světských záležitostí, avšak vyjít z kláštera ho přiměly rozkazy Svatého Otce či generální kapituly. V chóru i jinde býval viděn, třebaže byl v tu chvíli jinde, a on sám často v duchu viděl, co se děje kolem jeho blízkých; a nikdy se nevracel domů, aniž by tento rybář Boží nepřitáhl ze světa hojný úlovek duší.

Třebaže zářil čím dál víc a jeho čistota rostla, po celý svůj řeholní život byl každý den zkoušen ve výhni svých nemocí. Při spasitelné oběti Hostie, již až do své poslední nemoci sloužil takřka každý den, klouby, které se jen stěží ohybaly, držel jen silou vůle, a sebe přitom nabízel Bohu jako oběť přijatelnou ve vůni sladkosti; dokud nezazářil onen velký den, v němž mu vzešel den věčný. Naplnilo se tedy šedesát tři let jeho věku, roku 1153 po Kristově narození, a miláček Páně Bernard, otec více než šedesáti klášterů, které založil buď přímo on sám, či skrze své syny, z chóru

98 cf. *Diffusa est gratia in labiis tuis*. Psalmus 44, 2.

99 cf. *Ignitum eloquium tuum vehementer*. Psalmus 118, 140.

100 tedy Učitel medem oplývající

více než sedmi set plačících bratrů odešel do nesčetného shromáždění radujících se synů, které sám poslal před sebou do nebe. (Hag., n. 4.)

Roku 1915, posvěcení kostela Panny Marie z Hory Svatého Bernarda¹⁰¹ v Anglii. Tento svátek se pak slaví 30. dne tohoto měsíce.

Roku 1215, byl v Německu založen klášter Místa Panny Marie v obci Marienstatt¹⁰², jenž byl dne 30. srpna 1888 obnoven; také v Belgii roku 1237 byl založen klášter Místa Svatého Bernarda,¹⁰³ jenž byl v roce 1835 obnoven ve městě Bornem.

21. srpna.

V Clairvaux, připomínka starších Bratrů, kterých si kdysi žáci Svatého Otce Bernarda převélice vážili pro jejich vážnost mravů, řeholní poctivost, moudrost a prostotu i v pozdějších etapách. Kromě jiných, kteří nacházejí svou připomínku jinde v tomto Menologiu, zde obdrží svou zmínku především Dom **Gerard**, blahé paměti, kdysi Opat kláštera Longpont¹⁰⁴ [lõnpõn], který se snažil poctivě prozkoumat slova i skutky svatého Otce, také mniši **Hugo z Mont-Félix** [mõn-felix] a **Petr z Chalons** [šalõn]. Tito, spolu s dalšími, svým milým jednáním snadno ukázali, jakou plností dokonalosti zazářil v oněch prvních dnech svatý Bernard v Clairvaux. (Hag., n. 335).

101 *Monasterium B. M. de Monte-Sancti-Bernardi*, **Mount St Bernard Abbey** je trapistický klášter v obci Coalville, v anglickém hrabství Leicestershire. Založen 1835.

102 *Monasterium Loci-Sanctæ-Mariæ* (Marienstatt), **Abtei Marienstatt** je cisterciácký klášter v městě Streithausen (Porýní) nedaleko Essenu v Německu. Založen 1212 z Heisterbachu, zrušen 1803, znovuosídlen 1888 z Wettingen-Mehrerau.

103 *Monasterium Sancti Bernardi ad Scaldim*, Cisterciácký klášter svatého Bernarda u řeky Šeldy ve městě Hemiksem, provincie Antwerpy, Belgie. Založený v roce 1243, zrušený 1797 za Francouzské revoluce. Komunita přesídlila do města Bornem, asi 10 km odsud, na břehu stejné řeky, nový klášter má tedy stejné latinské jméno. (červen, pozn. 6)

104 *Abbatia Longi-Pontis*, **Abbaye Notre-Dame de Longpont** byl cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci na severu Francie mezi Paříží a Remeš. Založen 1131, zrušen 1793, na místě kláštera je nyní „cisterciácká“ hospoda s ubytováním.

V Henegavsku,¹⁰⁵ roku 1438, odešla ctihodná Matka **Marie ze Senzeille** [sānje], Abatyše kláštera Soleilmont¹⁰⁶ [soleimōn]. Byla tou silnou ženou, o níž mluví Písmo, totiž tou, jež se statečným srdcem přikládá ruku k velkému dílu, a s velikou námahou ve svém klášteře reformovala mnišskou disciplínu. Proto se jejímu domu nepříhodilo to, co jiným ženským klášterům v Belgii, totiž že v nich byly mnišky nahrazeny mnichy, ale spíše z jeho sester byly mnohé vzaty, aby reformovaly jiné kláštery. (Hag., n. 474).

22. srpna.

V klášteře Komůrka Panny Marie u Bruselu¹⁰⁷ žil ve 13. století **Godfríd**, kaplan, který byl mužem jedinečné oddanosti a známé ctnosti. Téměř čtrnáct let jej sužovaly těžké bolesti kýly i vnitřností, avšak nikdy nepřestal kázat ani vést lidi ke spáse. Stalo se pak, že tohoto svatého muže zastihla náhlá smrt před půlnocí. Říká se, že v tentýž čas byl slyšet přesladký zpěv andělů, kteří zpívali pro tohoto svatého muže, což se potvrdilo druhý den, když byl ve svém pokoji nalezen bez známek života. (Hag., n. 463).

V Clairvaux, připomínka jednoho zbožného mnicha, který byl žákem Řádu řeholních kanovníků, když však dychtil po dalším pokroku, velmi toužil se odevzdat do učení svatého Bernarda v Clairvaux, ale nemohl toho dosáhnout za života tohoto svatého Otce. Po jeho odchodu však bylo jeho přání vyslyšeno, a ještě jako novic neustále v mysli téměř neustále převracel vzpomínku na svatého muže Bernarda, a několikrát jej svatý Otec dokonce navštívil, ať už ve snu, nebo bdělého. Neustálou kontemplací a stálou péčí bojoval, aby oděv nevinnosti, jímž byl oděn nejen vně, ale i uvnitř, zachoval neposkvrněný, a tak ve stopách ctihodného Otce, kterého jedinečným způsobem miloval, kráčel v neúnavné pili dle svých

105 *Hannonia*, **Henegavsko** (francouzsky **Hainaut**, nizozemsky **Henegouwen**) je belgická provincie na západě Valonska. Sousedí tedy s Francií, hlavní město je Mons. (červenec, pozn. 89)

106 *Abbaye de Soleilmont*, klášter cisterciáckých mnišek na jihu Belgie u města *Charleroi* (asi 60 km od Bruselu), založený v roce 1239 z *Aulne*, zrušen 1796, obnoven 1837, v roce 1922 přešel k trapistům (Westmalle). (červen, pozn. 43)

107 *Camera B. M. apud Bruxellas*. Bývalý klášter Cisterciáček u Bruselu. Francouzsky *Abbaye de La Cambre*, holandsky *Abdij Ter Kameren*, založen kolem roku 1196 z Villers, zrušen za Francouzské revoluce před rokem 1796. Žila tam také Constantia Rubens, dcera slavného malíře Petra Pavla Rubense. (červen, pozn. 32)

možností, a v nebi se připojil k tomu, po jehož společnosti vroucně toužil a neúnavně se jí dožadoval, dokud byl na zemi. (Hag., n. 337).

Roku 1140, posvěcení kostela kláštera svatého Dominika v Itálii.

23. srpna.

V narbonské Galii,¹⁰⁸ blahé paměti **Jan od svatého Basila Marion**. Stal se kandidátem v kongregaci *Les Feuillants*¹⁰⁹ [lé föjān], když zde ještě vládl prvotní zápal. V žizni po trestech si nemálo přidal k převelice tvrdým ob-servancím, které třebaže ještě nebyly sepsány, a byly dodržovány pouze dle zvyků, zachovával je pak všechny do jedné. Zároveň se plamennými řečmi pustil do války s pohoršlivými světskými mravy. Třikrát či čtyři-krát odmítl správu kostela mimo klášter. Horlivě se věnoval rozšiřování komunity. Byl pak jmenován představeným nového kláštera, již však po-zbýval sil, a nezvyklé práce dlouho nevydržel, předchozí desetiletou ná-mahou vyčerpan pak roku 1593, dne 25. tohoto měsíce, dokončil běh své-ho života. (Hag., n. 531).

V klášteře Panny Marie z Trappy, dne 12. srpna 1818, v radosti odešel do nebe Otec **Karel-Maria Ramel**, mnich. Poté, co se dvakrát marně pokusil založit řeholní život v klášteře La Valsainte¹¹⁰ [la valsént], potřetí byl přijat do již založeného kláštera La Trappe, kde zazářil tvrdým tres-táním svého těla a zároveň i pokorou, a božské Officium se vši péčí při-pravené zpíval se zbožností vpravdě andělskou. Veškerý čas, který mu zbyl, trávil v kostele; jedinečnou oddanost choval k Panně Marii, zatímco jeho tvář vždy zářila radostí ducha, a ty, kteří na něj pohlédli, sladce lákal ke ctnostem. Když byl vysvěcen na Kněze, v posvátné úctě přistupoval k Oltáři. Když jej stihla přetěžká choroba a zcela jej oslabila, nikdy nedal

108 *Gallia Narbonensis*, **Narbonská Galie** byla římská provincie ležící na území dnešní Provence a Languedocu v jižní Francii. Dostala název podle hlavního města *Narbo Martius* (Narbonne).

109 Cisterciácká kongregace kolem kláštera *Les Feuillants* u francouzského města Toulouse, která se v roce 1589 oddělila od zbytku Cisterciáckého řádu. Vy-nikala svou extrémní přísností a asketickým životem, jedli pouze ječný chléb, byliny vařené ve vodě a ovesné vločky, neměli ani stoly, chodili bosí a spali na zemi. (červen, pozn. 10)

110 *Vallis Sancta*, **La Valsainte**, je kartouza v distriktu Gruyère (Švýcarsko), za-ložená 1295, zrušená 1778, v roce 1791 pak sloužila jako útočiště trapistům, kteří byli vyhnáni z *La Trappe*, ti ovšem museli v roce 1798 opět odejít, pak se několikrát vrátili a byli vyhnáni, až se sem nakonec v roce 1863 opět vráti-li kartusiáni, a žijí zde dodnes. (červen, pozn. 44)

ani znamením najevo nějakou netrpělivost, ale bez ustání hleděl na obraz Ukřižovaného. Nepřestával Bohu vzdávat díky. (Hag., n. 674).

V německém klášteře Baintd,¹¹¹ ctihodná panna **Tudecka**, první Představená tohoto kláštera. Dle tradice nebo památek ze 16. století byla považována za přesvatou ženu, jež svým příkladem a zbožným chováním vytrhla mnohé panny z víru světa a připojila je ke Kristu, Ženichovi čistých duší. Po pět let vedla převelice přísný život v poustevně, během nějž byla sužována rozličnými útrapami, těžkostmi a nedostatkem všech věcí, avšak zvítězila v Tom, který neopouští ty, které v Něho doufají, a ve stálosti vytrvala až do smrti, kterou sešla dne 24. tohoto měsíce, roku 1232. (Hag., n. 440).

24. srpna.

V klášteře Panny Marie z Nazareta¹¹² u města Lierre [liér] v Belgii, asi roku 1250, z tohoto světa odešel **blahoslavený Bartholoměj** (Lanio), otec blahoslavené Beatrix, Převorky, a význačný zakladatel třech klášterů Cisterciáckého Řádu. Ležela mu na srdci větší zdobnost božského kultu, usilovně bojoval s chudobou svých bližních, avšak své vlastní tělo si drsně a přísně podmaňoval, v pokrmech byl pak střízlivý a skromný. Mnohé hříšníky za pomoci Kristovy milosti obrátil k lepšímu způsobu života; mnohé také skrze řeholní hábit a věčné sliby upsal Kristu Pánu. Přes den navenek vykonával úděl Marty, v noci však spolu s Marií seděl u Kristových nohou, a často mu laskavý Pán odhaloval divy Svých tajemství. Ve věku devadesáti sedmi let, když umíral, svým zarmouceným dcerám potvrdil, že se v božském zjevení ujistil také o předurčení všech svých dětí k věčnému životu. (Hag., n. 162).

V Paříži, roku 1637, odešel Důstojný Pán **Štěpán Maugier** [mózié], z mnicha kláštera Aumône¹¹³ [ómón] se stal Opatem kláštera La Char-moye¹¹⁴ [šarmo]. Když viděl, jak v jeho Cisterciáckém Řádu upadla kázeň a Řád začal skomírat, ovanut božským vnuknutím se mezi prvními ve

111 *Mons-Pussum in Germania*, **Reichskloster Baintd** (dohledáno podle první představené) byl klášter cisterciáček v hornošvábském městě Baintd. Založen 1240 z kláštera Boos, zrušen 1803.

112 *Abbatia B. M. de Nazareth*, Leží ve městě Brecht, v oblasti Campine, provincie Antwerpy, Belgie. Založen cisterciáckými mniškami v roce 1236, dnes tam žijí trapistky.

113 *Monasterium B. M. de Eleemosina*, **Abbaye de l'Aumône**, občas nazýván **le petit-Cîteaux** (malé Cîteaux), byl cisterciácký klášter v obci La Colombe nedaleko města Orléans na západě Francie. Založen 1121 z Cîteaux jako jeho osmá fundace, zrušen 1791. (červenec, pozn. 102)

Francii pustil do práce, aby obnovil způsob života svatých Otců, zatímco téměř všichni takové snahy vzdávali, někteří proti nim dokonce bojovali. A nejen klášter La Charmoye, jehož představeným byl pro svou horlivost později učiněn, opravil ve věcech časných i duchovních, avšak zasáhl též proti nebezpečí hrožícímu celému Řádu, a mnohé další kláštery přivedl k téže nápravě mravů, a mnohé znovu zaujal pro přísnost života svým nepřehlédnutelným příkladem; když snášel potupy a pokoření, činil tak trpělivě, v pomoci chudým byl ochotný a štědrý, veselý při přijímání hostů, a ve zbožných řečech či rozjímání horlivý. Zlomen pak útrapami a přísností života spíše nežli stářím, neboť vykonával úřad Generálního Visitátora a Představeného mnichů Přísnější Observance, zbožně a svatě svůj život uzavřel v Paříži, na koleji svatého Bernarda, kde je také pohřben, v kostele před stupněm presbytáře. (Hag., n. 588).

25. srpna.

Ve Francii, roku 1794, umučení Otce **Pavla-Jana Charles** [šár], Převo-ra kláštera od Sedmi Pramenů¹¹⁵ (Sept-Fonts [set fõn]). Když v posledním desetiletí 18. století nepřátelé Církve hrozili klášteru, že jej zruší, a v tomto čase zde nebyl Opat, vláda nad klášterem připadla Převořovi. Třebaže se dle úsudku novotářů zdál býti málo observantní, opouštěl svůj milovaný klášter jako poslední; a když v obci Montluçon [mõnlusõn] obnovil malou komunitu, po dvou letech byl spolu s dvaceti bratřími z tohoto útočiště opět vyhnán. Poté však, když odmítl složit nedovolenou přísahu, byl odsouzen k vyhnanství a po devět měsíců držen na lodi. Tento muž byl chválen, neboť byl naplněn duchem svého povolání, o němž často mluvil tak, že jeho společníci je nejen považovali za veliké a ctili je, ale také milovali. Nadán převelice něžnou zbožností, sladký a mírný, také dosti vzdělaný, pak ukrutným utrpením a soužením všeho druhu podlehl ve zbožné smrti. (Hag., n. 294).

V tomtéž klášteře Panny Marie od Sedmi Pramenů, roku 1913, zbožně zesnul Důstojný Pán **Symphorianus Bernigaud** [bernigó], Definitor¹¹⁶ Cisterciáckého Řádu přísnější observance. Již jako chlapec se pokusil

114 *Charmeia*, **La Charmoye** byl cisterciácký klášter v obci Montmort-Lucy nedaleko Remeše ve Francii. Založen 1167 z kláštera Vauclair, zrušen 1791.

115 *Monasterium B. M. de Sancto Loco ad Septem Fontes*, **Abbaye de Sept-Fons**, v Dompierre sur Besbre ve střední Francii nedaleko Lyonu. Založen v roce 1132 z Fontenay, zrušen 1791, obnoven 1845 trapisty. (červen, pozn. 40)

116 **Definitor**: Generální opat má radu složenou z pěti definitorů, tradičně dva mluví francouzsky, jeden německy, jeden anglicky a jeden holandsky.

vstoupit do tohoto kláštera. Když pak jako mladík vstoupil, po různých funkcích mu Nejdůstojnější Pán Sebastian Wyart [uijár] svěřil i úřad sekretáře a Definitora Řádu. Později vedl mnohá duchovní cvičení v našich kláštorech, svým planoucím slovem plným i hojivé masti vytvářel výtečné plody spásy a svatosti. Tyto promluvy si připravoval v dlouhých rozjímáních. Především byl mužem soustředěné modlitby, pokorným, a vůči Bohu i lidem projevoval nanejvýš vděčného ducha. Svůj Cisterciácký Řád a svůj klášter Sept-Fonts měl v jedinečné lásce i uctivosti, a oběma získal nemálo povolání. Kdekoliv přebýval, zanechal za sebou pověst muže Božího a pravého mnicha. Těžce trpěl astmatem a střevní chorobou, a od svatého Papeže Pia X., který ho měl ve velké úctě, si zasloužil obdržet slova útěchy psaná vlastní rukou tohoto svatého Papeže. Na blížící se smrt hleděl s vyrovnaným a radostným duchem, i neustále vzýval Matku Marii; a v přítomnosti celého konventu sladce vydechl naposled. (Hag., n. 766).

Roku 1891, byl ve Španělsku založen klášter Panny Marie od svatého Isidora.

26. srpna.

V Itálii, **blahoslavený Jan z Caramoly**,¹¹⁷ konvrš kláštera Santa Maria del Sagittario¹¹⁸ [sadžittárjo]. Pocházel z města Toulouse, avšak uchýlil se do odlehlé poustevny, a přebýval na hoře Caramola v provincii Lukánie.¹¹⁹ Zde pak po celou postní dobu omezoval svůj pokrm na takové množství chleba, které by jiným stačilo sotva na snídání. S Bohem se postupně stal jedním duchem, dokonce obdržel ducha proroctví. Dlouho již vedl tento andělský život, když u něj propukla těžká choroba, a když hledal pomoc, došel až ke zmíněnému cisterciáckému klášteru, kde však dřívější přísnost života zachovával nezměněnou, chlebem a vodou se sotva udržoval naživu. Měl kraťouchké lůžko, čtvercového tvaru a proležené, a sotva přesahovalo čtyři stopy¹²⁰ na délku, a položit se na ně mohl pouze skrčený; nicméně jak svědčili mniši, žádný z nich jej nikdy neviděl spát. Si-

117 *Joannes a Caramola, Giovanni da Caramola* (1280 - 1339)

118 *B. M. de Sagittario, Abbazia di Santa Maria del Sagittario* byl cisterciácký klášter v obci Chiaromonte v regionu Basilicata na samém jihu Itálie. Založen 1152 jako benediktinský, 1200 vstoupil do kongregace s Casamari jako cisterciácký, zrušen a zničen 1807.

119 *Lucania, Lukánie* je historické území na jihu Itálie. Ve starověku se tak nazývala oblast vymezená většinou území dnešního regionu Basilicata a jižní třetinou Kampánie. Nazvaná byla podle Lukánů, kteří oblast obývali.

120 asi 130 cm

lentium dodržoval do té míry, že o něm neříkali, že je mlčenlivý, ale spíše němý, zaměřil totiž svou snahu na velkou vytrvalost v kontemplaci. Zemřel tohoto dne roku 1339. Jeho tělo bylo po smrti nalezeno celé a neporušené, stejně tak i věci, které používal, a mnoho nemocných bylo okamžitě uzdraveno, když se jej dotkli, také ve zmíněném klášteře je uctíván Officiem s vlastními čteními. (Hag., n. 69 a).

Ve Vestfálsku, roku 1808, se k nebešťanům připojila Ctihodná Matka **Edmunda Paula de Barth**, Představená mnišek, které později přešly do kláštera (Elenberg.¹²¹ Hábit přijala v cisterciáckém klášteře Panny Marie od Královského Mostu¹²¹ neboli Königsbrück v Alsasku, a když byl tento dům během francouzských nepokojů zrušen, uprchla do kláštera Panny Marie od Svaté Vůle Boží ve Švýcarsku.¹²² Odtud se pak vydala do Bavorska, Rakouska, Ruska, nakonec jí Dom Augustin de Lestrangle¹²³ [de læstrānz] nařídil, aby se s částí své komunity vydala za Dom Eugenem, Opatem z Darfeldu. Zde pak svůj klášter v obci Rosenthal po osmi letech své správy natolik prodchla ctnostmi a učením, že během napoleonského pronásledování se ani jedna z jejich dcer nechtěla vrátit ke světským marnostem, třebaže je k tomu vláda přemlouvala. (Hag., Suppl., n. 671 b).

27. srpna.

Narození pro nebe svatého Guarina, Biskupa ze Sitten,¹²⁴ kterého si v božském Officiu připomínáme dne 14. ledna. Též narození pro nebe svatého Amedea, Biskupa z Lausanne [lózán], jehož svátek slavíme dne 28. téhož měsíce ledna.

Ve Francii, roku 1793, byl umučen Důstojný Pán **Antonín Ludvík Desvignes de la Cerve** [deviň de la servə], posledního Opata arciepatství La Ferté.¹²⁵ Byl to muž navýsost čestných mravů a převelice pilný správce časných věcí svého domu. Po zrušení kláštera, když se skrýval v ústraní jistého zámku, byl odporně zrazen, zajat a odveden do Paříže, aby tam byl

121 B. M. de Ponte-regio, **Kloster Königsbrück** byl klášter cisterciáček ve Svatém lese (Heilige Forst) u obce Leutenheim poblíž Karlsruhe, dnes již na francouzské straně. Založen 1140, zrušen 1793.

122 B. M. de Sancta Voluntate Dei

123 viz Menologium Cisterciense z 17. července.

124 *Episcopus Sedunensis*, **Bistum Sitten – Diocèse de Sion** je diecéze na jihozápadě Švýcarska bezprostředně podřízená Sv. Stolci. Zahrnuje většinu území švýcarského kantonu Valais.

125 *Firmitas*, **Abbaye de la Ferté** byl cisterciácký klášter, jedna z prvních čtyř dcer Cîteaux, v obci Saint-Ambreuil, asi 70 km na jih od Cîteaux. Založil jej svatý Štěpán Harding v roce 1113, zrušen byl 1791 za francouzské revoluce.

sřat onou nechvalně proslulou gilotinou. Ovřem tento ctihodný řařec jeřřt v nemocnici podlehl krutým nemocem i řpatnému zacházení, které musel snášet, jeřřt řředtím, než byl u soudu vynesen rozsudek smrti. (Hag., n. 280).

V klářiřte ř Villers⁹⁴ [vijě] v Brabantsku, řpřomínka zbořného mnicha **Jana Řředchůdce Páně**.¹²⁶ Jho Páně nesl již od mladického věku, a byl jeřřt nedospělý, když svou ruku řpřiložil k náročnému řílu. Zahálce se všemořně vyhýbal, a skutky Svatých s radostí řepisoval i vyprávěl. Když byl jmenován magistrem konvrřů, v grangiích ke kázání svolával nejen bratry, ale také řodinu ze řdvora. Když pak byl již řarý a ořřřílený řařec z řřívějších duchovních bojů, pečlivě se zhostil řřadu vzdělávání noviců, a z toho, co se dlouhým užíváním naučil, pak jeřřt neopracované mysli řiřnil pozorné vůči neřestem pomocí řpříkladů mnichů řávných i mladřích. Zdá se, že ani nebeská zjevení u něj nechyběla. (Hag., n. 406).

28. řrpna.

Ve řřpanělsku, roku 1606, uložení řěla ctihodného preláta **Malachiáře de Asso**,¹²⁷ Biskupa diecéze Jaca¹²⁸ [řhaka]. Od řamého řěťství byl vzděláván v klářiřte ř La Huerta¹²⁹ [uerta], později se stal nejřrve Opatem klářiřtera Armenteira¹³⁰ v řalicii, poté klářiřtera Panny Marie de Rueda¹³¹ v řarřonsku. Odtud byl vřak vzat, aby se stal Biskupem utickým,¹³² a poté Bis-

126 *Joannes Præcursor*

127 *Malachia de Asso*, (**Francisco**) **Malaquías de Aso** ři **Asso** (1542 – 1606)

128 **Jaca** je řěřto v řpyrenejích na severovýchodě řřpanělska. Má asi 12 řísíc obyvatel. Diecéze byla zalořena v roce 1063 a na řloře asi 6.000 km² má bezřmála 50 řísíc věřřících.

129 *Cænobium Hortense*, **Santa María la Real de Huerta** je řrapistický klářiřter ve řtejnomyenné obci ve řřpanělském řastilsku-Léon, nedaleko řěřta řarřogossa. Zalořen 1144 z řrancouzského řisterciáckého klářiřtera řerdoues, zřuřen 1833, obnoven řrapisty 1930.

130 *Armentera in Gallæcia*, **Santa María de Armenteira** je klářiřter řrapistek ve řtejnomyenné obci v řalicii na řápadě řřpanělska, nedaleko řěřta řontevedra. Zalořen 1149 jako mužský klářiřter, v roce 1162 řřešel do řisterciáckého řřádu pod řclairvaux. Zřuřen 1837, obnoven řrapistkami v roce 1989.

131 *B. M. de Rueda*, **Real Monasterio de Nuestra Señora de Rueda** byl řisterciácký klářiřter v obci řástrago na řřehu řěky řbro, nedaleko řěřta řarřagoza na východě řřpanělska. Zalořen 1202 z řrancouzského klářiřtera řimont, zřuřen 1837.

132 *Diocesis Uticensis*, je řitulární diecéze s řcentrem ve řěřřtě řtica v řunisku, asi 40 km od řarřhága. Řěřto bývalo řěnickou kolonií, pak je řobyl řandalové v roce 439, řyzantinci 534 a zřičili je řarřové kolem roku 700.

kupem v diecézi Jaca. Jako by byl novým ztělesněním Biskupů prvotní Církve, v rozdávání almužen, v pokání, v pokoře, i v lásce. Modlitba a čtení svatých Otců, v nichž byl převelice zběhlý, zabíraly veškerý čas, který mu ještě zbyl po činnostech a záležitostech spojené s biskupským úřadem. Velkou část Písma Svatého měl ve zvyku recitovat z paměti. Ke všem se choval štedře, třebaže zisky kláštera, které rozděloval mezi chudé, byly zrovna nevelké. Velice mu leželo na srdci dobro duší, rovnost spravedlnosti, mír a svornost v jeho diecézi, i na jeho biskupství. Pohřben je před hlavním oltářem svého katedrálního kostela, kde nebyl pohřben žádný jiný Biskup, a památku svých skutků zanechal vytesanou do srdcí svých poddaných. (Hag., n. 517).

V belgickém klášteře Les Dunes¹³³ [lé dūn], dobrý Opat **Walter van Dickebusch**, který, když dvakrát zastával opatský úřad, jednou totiž po Blahoslaveném Idesbaldovi, pak se vzdal vlády, a opět po Haketovi, byl veden tak velikou láskou, že kdyby mohl, veškerý majetek kláštera by rozdál chudým. Mezi jinými se vypráví tento pamětihodný skutek, že v den svatého Martina,¹³⁴ a dle jeho příkladu, potkal na cestě chudáka, který šel proti němu a byl skoro nahý. Svlékl tedy svoji tuniku, dal mu ji, a skoro nahý se vrátil do kláštera. Jehož Pán roku 1189 oblékl v nebeskou slávu. (Hag., n. 357).

Roku 1836, byl v Bavorsku obnoven klášter Oberschönenfeld,¹³⁵ jenž byl založen roku 1211.

29. srpna.

V belgickém klášteře Panny Marie z Nazareta¹¹² u města Lierre [liér], **blahoslavená Beatrix**, Převorka. Její otec, blahoslavený Bartoloměj Lannio, jehož památku jsme slavili dne dvacátého čtvrtého tohoto měsíce, nadanou dívčinu nechal řádně vychovat. Když ovšem vykazovala větší sklonky ke zbožnosti, byla umístěna do kláštera Florival,¹³⁶ kde třebaže sužována nemocemi, trápila své křehounké tělíčko drsným podmaňováním, jímž

133 *Monasterium Dunense*, vlámsky **Onze Lieve Vrouw ten Duinen**; franc. **Les Dunes** byl cisterciácký klášter v belgické provincii Západní Flandry na hranici s Francií. Založen 1107 pod Benediktovou řeholí, 1139 se přidali k cisterciáckému řádu pod Clairvaux, 1796 zrušen. (červenec, pozn. 37)

134 tedy 11. listopadu, takže byla již opravdu zima.

135 *Monasterium Campi Speciosi Superioris*, **Kloster Oberschönenfeld** je klášter cisterciáček v bavorské obci Gessertshausen. Založen 1211 z Kaisheimu, zrušen 1803, komunita však mohla zůstat, úředně obnoven byl králem Ludvíkem I. Bavorským v roce 1836.

si totiž, skrze přísnost a trpělivost, zasloužila Kristovu milost. Když umlčela vnější smysly, v nitru svého srdce usilovně rozjímal nad tajemstvími Krista, svého Ženicha, díky čemuž byla mezitím naplněna takovou duchovní radostí, že chtě nechtě vnitřní jásot projevovala i navenek. Poté však byla zkoušena těžkými pokušeními proti víře a čistotě. V nich si ovšem zachovala neotřesenou naději i důvěru v Boha, dokonce, aby se Boha ještě pevněji držela, chovala se, jako by – až na jednoho člověka – celý lidský rod byl hoden zavržení, zatímco tomu jednomu byla vyhrazena ona milost spásy. Nejvyšším jejím lékem i zvláštním útočištěm pro ni byla spásonosná Svátost Těla Páně. Když se pak Bohu zalíbilo ji od těchto nepřetržitých útrap osvobodit, byla připuštěna ke kontemplaci vyšších věcí, a Pán její duši probodl ohněm své lásky jako ohnivým kopím, zároveň ji svým božským hlasem ujistil, že si ji Pán zvláštním způsobem vyvolil. Aby si ještě více zasloužila radosti zaslíbeného štěstí, žádala od Pána, aby ji všelikými nemocemi očistil od špíny všech hříchů. Čím však bylo její tělo krutěji sužováno, tím větší duchovní útěchou a tím radostněji bylo obcerstvováno. Poté však po mnoho let zmírala pouze v požáru lásky, a její mysli bylo dovoleno proniknout hlouběji v tajemství Nejsvětější Trojice. Když spolu s otcem, bratrem a sestrami odešli z klášterů Florival a Val-des-Vierges¹³⁷ [val-dé-vierz] do třetího, výše zmíněného, jejím otcem založeného kláštera Panny Marie z Nazareta, a po třicet let tam zastávala úřad Převorky, všichni se utíkali k její přímlově u Boha a těšili se z jejích rad i modliteb, a často poznala, proč za ní lidé přišli, i když jí to nikdo neřekl. Zanechala krásné spisy, v nichž nám otevírá svůj mystický život. — Jež zachvácená horečkou lásky, když po několik měsíců těžce churavěla, v tento den roku 1268 šťastně odešla do chóru Serafinů, na místo, které jí už dávno bylo vyhrazené. (Hag., n. 172).

30. srpna.

V německém klášteře Himmerod,¹³⁸ převelice zbožný kněz **Meynerus** [majner(us)], kdysi kanovník kostela svatého Simeona v Trevíru, a poté, co

136 *Vallis-Florida*, **Abbaye de Florival** byl klášter cisterciáček v obci Grez-Doiceau v belgické provincii Valonský Brabant, nedaleko Bruselu. Založen možná 1096 jako benediktinský, a kolem roku 1210 přešel do cisterciáckého řádu, nebo jej rovnou založil Bartoloměj Lanio v roce 1214-1218 jako cisterciácký, zrušen 1794.

137 *Vallis-Virginum*, **Abbaye de Maagdendale** nebo také **Abbaye du Val-des-Vierges** byl klášter cisterciáček v obci Audenarde (niz. Oudenaarde) ve Východních Flandrách na východ od Bruselu u Turnai. Založen 1234, zrušen 1796.

uposlechl spásonosné napomenutí Svatého Otce Bernarda, odešel do Cisterciáckého Řádu. Když byl v tomto klášteře pro svou poctivost volen k všelijakým úřadům, totiž k úřadu převora, celeráře, grangariáře, novicmistra, a takto se zvnějšku vždy choval, za den se často pomodlil i dva žaltáře. Svě úřady zastával bezúhonně, když vtom mu silná bolest oznámila blízkost smrti. Jeho útrapy vzal Opat v úvahu, přikázal jej dát do zvláštního domu, a vyhradil čtyři bratry, aby mu pomáhali. On však byl velmi smutný z této pocty, které se mu dostalo, a řekl, že mu je milá samota: «Nebudu o nic méně sám, pravil, pokud budu o samotě». A opravdu, ráno bratřím vyprávěl o sborech andělů, pějících Bohu chválu, kteří byli v noci s ním. A vzdal Bohu díky, neboť jeho rty nikdy nešetřily chválou Boží, a odešel z tohoto světa. (Hag., n. 380).

V brabantském klášteře kláštera Villers⁹⁴ [vijé], připomínka jednoho zbožného konvrše pekařského řemesla, muže nevinného života, který se v souladu s observancí svého svatého Řádu snažil každý den sám sebe přinést jako oběť živou, oběť svatou, a Bohu libou. To mu Bůh dovolil, když začal být sužován převelice těžkým protržením střeva, a toto utrpení jako silný Kristův voják trpělivě snášel, vždy se snažil v bolestech vzdávat díky a zdržet se reptání, a sloužil svému Bohu v radosti a veselosti. Rád mluvil a poslouchal řeči o prastarém a svatém stavu svého Řádu a svatých osob, které v jeho klášteře žili jako řeholníci. Jeho slova vždy vyzařovala lásku k Bohu i k bližnímu. Jedinečné zalíbení choval k Nejblahoslavenější Panně Marii, a nazýval ji Růží. S trpícími a chudými byl jat nejvyšším soucitem a rád se za ně modlil. Takto chvályhodně dokonil běh svého života, a sám Pán jej vyzval, aby si od Opata vyžádal dovolení, a byl povolán k přebývání se svatými. (Hag., n. 418).

Roku 1895, posvěcení kostela Panny Marie z Trappy.

Nemálo jiných klášterů v tento den mají slavnost posvěcení svých kostelů.

31. srpna.

V Toskánsku, připomínka svatého muže **Antonína**, Opata kláštera Svatých Salvátora a Lorenza na sedmém milníku.¹³⁹ Byl znám takovou

138 *Abbatia Hemmerodensis*, **Abtei Himmerod** byl cisterciácký klášter na západě Německa poblíž Trevíru ve Falcku. Založil jej sám sv. Bernard v roce 1134, 1802 byl zrušen, 1922 znovu osídlen, 2017 opět zrušen. (červen, pozn. 82)

139 *SS. Salvatoris de Septimo*, **Abbazia dei Santi Salvatore e Lorenzo a Settimo** byl cisterciácký klášter ve Florencii na sedmém milníku na cestě do Pisy (proto název *a Settimo*). Založen 1236 z kláštera San Galgano, zrušen

spravedlností, že nikoho nikdy nerozrušil, a snažil se na sebe v co nejvyšší míře převést to, co čteme o Svatém Otcí Bernardovi, totiž aby v sobě nepřipustil nic, co by mohlo pohoršit ty, kdo na něj hledí. V jeho řeči nebylo nic zbytečného nebo neotesaného; veškerá jeho slova, která přeladce komponoval v řeč, vyjadřovala obraz jeho mysli. Když už se jako stařec poprvé vzdal opatského úřadu, bratři jej vídali, že se poctivě a s radostnou tváří účastní všech součástí klášterního života i jeho observancí, a jak se ještě déle a usilovněji modlí, snad i více, než lidská mysl snese. Proto když jeho nástupce předčasně zemřel, on byl znovu, ač nechtěl, vyzdvižen na opatský stolec. Odešel pak podruhé. Když tedy naplnil třicet let vlády, svatý život svatou smrtí zakončil, v době nepříliš vzdálené od roku 1360. (Hag., n. 480).

V německém Heisterbachu,¹⁴⁰ připomínka oddaného mnicha **Gottschalka z Volmuntsteinu**,¹⁴¹ jenž byl předtím kanovníkem katedrály svatého Petra v Kolíně nad Rýnem. Ve světě se choval velmi riskantně, cele se oddal lovu, hrám a jiným marnostem, a to vše velmi vášnivě. Když pak dal světu sbohem, vstoupil na hrad Stromberg, kde byl totiž prvně umístěn klášter Heisterbach, a mezi svatými tam shromážděnými vedl svatý život. Měl skromné vzdělání, avšak duch trpělivosti a zbožnosti jej vynesl k veliké dokonalosti života. Když jednou v den Narození Páně začal u jednoho postranního oltáře sloužit Mši svatou s velkou oddaností a slzami, jak měl ve zvyku, vypráví se, že po proměňování již v rukou neměl podobu chleba, avšak zasloužil si držet v náruči ono Nevinátka nejkrásnější podobou nad syny lidskými,¹⁴² na něž i andělé touží pohlednout.¹⁴³ (Hag., n. 382).

1783.

140 *Heisterbacum*, **Kloster Heisterbach** byl cisterciácký klášter u Bonnu v Německu. Založen 1189 z Himmerodu, zrušen 1803.

141 *Godescalcus de Volmuntsteine*, **Gottschalk von Volmuntstein**, alespoň dle knihy *Die Zisterzienser im Mittelalter* sepsané autory Georg Mölich, Norbert Nußbaum, Harald Wolter von dem Knesebeck, str. 126.

142 *Infantem illum speciosissimum forma præ filiis hominum*, ex Psalmo 44,2: ***Speciosus forma præ filiis hominum***, *diffusa est gratia in labiis tuis: propterea benedixit te Deus in æternum*.

Krásný jsi podobou nad syny lidské, rozlit je půvab po tvých rtech, proto ti požehnal Bůh navěky.

143 *in quem et angeli prospicere concupiscunt* ex 1 Pe 1, 12: *quibus revelatum est quia non sibimetipsis, vobis autem ministrabant ea, quæ nunc nunciata sunt vobis per eos, qui evangelizaverunt vobis, Spiritu sancto misso de cælo, in quem desiderant Angeli prospicere*.

Roku 1936, posvěcení kostela Panny Marie ze Sionu u města Diepenveen [dípenvén] v Nizozemsku.

Tentýž den, slavnost posvěcení kostela svatých Vincenta a Anastásia u Spásných Vod.

Bylo jim zjeveno, že tím neslouží sami sobě, nýbrž vám; ti, kdo vám přinesli evangelium v moci Ducha svatého, seslaného z nebes, zvěstovali vám nyní toto spasení, **které i andělé touží spatřit.**